HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

24 septembrie 2015 *

„Ajutoare de stat — Serviciu public de radiodifuziune — Decizie de declarare a ajutorului compatibil cu piața internă — Ajutor pus în aplicare de autoritățile daneze în favoarea serviciului public de radiodifuziune danez TV2/Danmark — Finanțare publică acordată pentru a compensa costurile inerente executării obligațiilor de serviciu public — Noțiunea de ajutor — Hotărârea Altmark”

În cauza T-674/11,

TV2/Danmark A/S, cu sediul în Odense (Danemarca), reprezentată de O. Koktvedgaard, avocat,

reclamantă,

susținută de

Regatul Danemarcei, reprezentat inițial de C. Vang și de V. Pasternak Jørgensen, în calitate de agenți, și ulterior de V. Pasternak Jørgensen, asistată de K. Lundgaard Hansen, avocat, și în sfârșit de C. Thorning, în calitate de agent, asistat de K. Lundgaard Hansen și de R. Holdgaard, avocat,

intervenient,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de B. Stromsky, de C. Støvlbæk și de U. Nielsen, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Viasat Broadcasting UK Ltd, cu sediul în West Drayton (Regatul Unit), reprezentată de S. Kalsmose-Hjelmborg și de M. Honoré, avocați,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Deciziei 2011/839/UE a Comisiei din 20 aprilie 2011 privind măsurile puse în aplicare de Danemarca (C 2/03) în favoarea TV2/Danmark (JO L 340, p. 1),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnii D. Gratsias (raportor), președinte, N. J. Forwood și C. Wetter, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

* Limba de procedură: daneza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 ianuarie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei și situația de fapt din litigiu

1 Prezenta acțiune are ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2011/839/UE a Comisiei din 20 aprilie 2011 privind măsurile puse în aplicare de Danemarca (C 2/03) în favoarea TV2/Danmark (JO L 340, p. 1, denumită în continuare „decizia atacată”), întrucât aceasta constată că măsurile menționate constituie ajutoare de stat sau, în subsidiar, întrucât constată că anumite măsuri dintre acestea constituie ajutoare noi.

2 Aceasta este formulată de TV2/Danmark A/S (denumită în continuare „TV2 A/S” sau „reclamanta”), care este o societate anonimă de radiodifuziune daneză. TV2 A/S a fost creată pentru a înlocui, cu efecte contabil și fiscal la 1 ianuarie 2003, întreprinderea autonomă de stat TV2/Danmark (denumită în continuare „TV2”), înființată în anul 1986 prin Lov nr. 335 om ændring af Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed din 4 iunie 1986 (Legea de modificare a legii cu privire la serviciul de radiodifuziune). TV2 A/S, ca și predecesoarea sa, TV2, este al doilea post public de televiziune din Danemarca, primul fiind Danmarks Radio (denumit în continuare „DR”).

3 Misiunea TV2 A/S, ca și cea, anterior, a TV2 constă în producția și în difuzarea de programe naționale și regionale de televiziune. Această difuzare se poate face, printre altele, prin echipamente radio, prin satelit sau prin cablu. Ministrul culturii danez emite norme privind obligațiile de serviciu public ale TV2 A/S și, anterior, ale TV2.

4 În afara organismelor de radiodifuziune publice, pe piața daneză de televiziune mai existau organisme de radiodifuziune comerciale. Este vorba în special, pe de o parte, despre societatea Viasat Broadcasting UK Ltd (denumită în continuare „Viasat”) și, pe de altă parte, despre consorțiul format din societățile SBS TV A/S și SBS Danish Television Ltd (denumit în continuare „SBS”).

5 TV2 a fost constituită cu ajutorul unui împrumut de stat cu dobândă și activitatea sa trebuia, ca și cea a DR, să fie finanțată prin intermediul veniturilor obținute din taxa de radiodifuziune plătită de toți telespectatorii danezi. Legiuitorul danez a decis însă că, spre deosebire de DR, TV2 ar avea de asemenea posibilitatea de a beneficia, printre altele, de veniturile obținute din activitatea de publicitate.

6 În urma unei plângeri depuse, la 5 aprilie 2000, de soceietatea SBS Broadcasting SA/Tv Danmark, sistemul de finanțare al TV2 a făcut obiectul unei examinări de către Comisia Comunităților Europene în Decizia 2006/217/CE din 19 mai 2004 privind măsurile adoptate de Danemarca în favoarea [TV2] (JO 2006, L 85, p. 1, rectificare în JO 2006, L 368, p. 1, denumită în continuare „Decizia TV2 I”). Această decizie acoperea perioada cuprinsă între anii 1995 și 2002 și privea următoarele măsuri: veniturile obținute din taxa de radiodifuziune, transferurile de fonduri pentru finanțarea TV2 (Fondul TV2 și Radiofonden), sume acordate ad-hoc, scutirea de impozitul pe profit, scutirea de la plata dobânzii și de la rambursarea capitalului împrumuturilor acordate TV2 la momentul înființării sale, garanția statului pentru împrumuturile de funcționare, precum și condițiile avantajoase de plată a taxei de radiodifuziune datorate de TV2 pentru utilizarea frecvenței de transmisie naționale (denumite în continuare, împreună, „măsurile în cauză”). În sfârșit, investigația Comisiei s-a referit deopotrivă la autorizația acordată TV2 de a emite pe frecvențe locale în rețea și la obligația impusă tuturor proprietarilor de antene comunale de a difuza programele de serviciu public ale TV2 pe posturile lor.

7 La finalizarea examinării măsurilor în cauză, Comisia a concluzionat că acestea constituiau ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE [devenit articolul 107 alineatul (1) TFUE]. Aceasta a calificat, de asemenea, respectivele ajutoare drept ajutoare noi. În schimb, reiese din decizia atacată [considerentele (98) și (99)] că, potrivit Comisiei, autorizația, acordată TV2, de a emite pe frecvențe locale în rețea, precum și obligația impusă proprietarilor de antene comunale de a difuza programe ale TV2 nu constituiau ajutoare de stat, în măsura în care nu implicau un transfer de resurse de stat. Concluzia Comisiei cu privire la măsurile în cauză se întemeia pe aprecierea potrivit căreia sistemul de finanțare a TV2, care viza să compenseze costul preposturilor de serviciu public din partea sa, nu îndeplinea cea de a doua și cea de a patra dintre cele patru condiții stabilite de Curte în Hotărârea din 24 iulie 2003, Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Rec., denumită în continuare „Hotărârea Altmark”, și, în ceea ce privește condițiile sus-menționate, „condițiile Altmark”, EU:C:2003:415).

8 Comisia a stabilit, în plus, că ajutoarele menționate anterior, acordate TV2 între anii 1995 și 2002 de Regatul Danemarcei, erau compatibile cu piața internă conform articolului 86 alineatul (2) CE [devenit articolul 106 alineatul (2) TFUE] cu excepția unei sume de 628,2 milioane de coroane daneze (DKK) pe care a calificat-o drept supracopensare [considerentul (163) și articolul 1 din Decizia TV2 I]. Comisia a dispus astfel recuperarea, de către Regatul Danemarcei, a acestei sume majorate cu dobânzi de la TV2 A/S (articolul 2 din Decizia TV2 I), care înlocuise între timp TV2 (a se vedea punctul 2 de mai sus).

9 Dat fiind că recuperarea ajutorului vizat de articolul 2 din Decizia TV2 I a condus la insolvabilitatea TV2 A/S, Regatul Danemarcei a notificat Comisiei, prin scrisoarea din 23 iulie 2004, un proiect de recapitalizare a acesteia. Respectivul proiect prevedea, referitor la măsurile finanțate de stat, pe de o parte, un aport în capital de 440 de milioane de DKK și, pe de altă parte, transformarea în capital a unui împrumut din partea statului de 394 de milioane DKK. Prin Decizia C(2004) 3632 final din 6 octombrie 2004, în cazul în materie de ajutoare de stat N 313/2004 referitor la recapitalizarea TV2 A/S (JO 2005, C 172, p. 3, denumită în continuare „Decizia privind recapitalizarea”), Comisia a concluzionat că cele două măsuri avute în vedere în favoarea TV2 A/S erau „necesare pentru reconstituirea capitalului de care [avea] nevoie TV2 [A/S], după transformarea sa în societate pe acțiuni, pentru a-și putea îndeplini misiunea de serviciu public” [considerentul (53) al Deciziei privind recapitalizarea]. În consecință, Comisia a decis că toate elementele de ajutor de stat care ar putea fi asociate recapitalizării prevăzute a TV2 A/S erau compatibile cu piața internă, în conformitate cu articolul 86 alineatul (2) CE [considerentul (55) al Deciziei privind recapitalizarea].

10 Decizia TV2 I a făcut obiectul a patru acțiuni în anulare introduse, pe de o parte, de TV2 A/S (cauza T-309/04) și de Regatul Danemarcei (cauza T-317/04) și, pe de altă parte, de concurenții TV2 A/S, Viasat (cauza T-329/04) și SBS (cauza T-336/04).

11 Prin Hotărârea din 22 octombrie 2008, TV2/Danmark și alții/Comisia (T-309/04, T-317/04, T-329/04 și T-336/04, Rep., denumită în continuare „Hotărârea TV2 I”, EU:T:2008:457), Tribunalul a anulat Decizia TV2 I. În hotărârea pronunțată, Tribunalul a considerat că în mod întemeiat a ajuns Comisia la concluzia că misiunea de serviciu public încredințată TV2 corespundea definiției serviciilor de interes economic general al radiodifuziunii (Hotărârea TV2 I, citată anterior, EU:T:2008:457, punctul 124). Cu toate acestea, Tribunalul a constatat, de asemenea, existența mai multor nelegalități care afectau Decizia TV2 I, care au condus, în cele din urmă, la anularea acesteia.

12 Astfel, în primul rând, prin examinarea aspectului dacă măsurile vizate de Decizia TV2 I angajau resurse de stat, Tribunalul a constatat că Comisia nu și-a motivat decizia cu privire la luarea în considerare *de facto* ca resurse de stat a veniturilor din publicitate pentru anii 1995 și 1996 (Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus, EU:T:2008:457, punctele 160-167). În al doilea rând, Tribunalul a constatat că examinarea, de către Comisie, a aspectului dacă erau îndeplinite a doua și a patra condiție Altmark nu se întemeia pe o analiză atentă a condițiilor juridice și economice concrete în care fusese determinat cuantumul taxei de radiodifuziune care a revenit TV2. În consecință, Decizia TV2 I era afectată de nemotivare cu privire la acest aspect (Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus,

EU:T:2008:457, punctele 224-233). În al treilea rând, Tribunalul a constatat că concluziile Comisiei privind aprecierea compatibilității ajutorului prin prisma articolului 86 alineatul (2) CE, în special a existenței unei supracompensări, erau, și ele, afectate de nemotivare. Potrivit Tribunalului, această nemotivare își găsea explicația în lipsa unei analize atente a condițiilor concrete, juridice și economice care au condus, în perioada investigată, la stabilirea cuantumului taxei de radiodifuziune care a revenit TV2 (Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus, EU:T:2008:457, punctele 192 și 197-203).

13 Decizia privind recapitalizarea a făcut obiectul a două acțiuni în anulare, introduse de SBS și de Viasat. Prin două ordonanțe pronunțate la 24 septembrie 2009, Tribunalul a declarat că, ținând seama de anularea deciziei TV2 I și de legătura strânsă dintre obligația de recuperare a ajutorului care rezultă din această decizie și măsurile care au făcut obiectul Deciziei privind recapitalizarea, nu mai era necesar să se pronunțe asupra fondului cauzelor citate anterior (Ordonanțele din 24 septembrie 2009, SBS TV și SBS Danish Television/Comisia, T-12/05, EU:T:2009:357, și Hotărârea Viasat Broadcasting UK/Comisia, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 Ca urmare a anulării Deciziei TV2 I, Comisia a reexaminat măsurile în cauză. Cu respectiva ocazie, aceasta a consultat Regatul Danemarcei și TV2 A/S și a primit, în plus, observații din partea unor terțe părți.

15 Comisia a prezentat rezultatul noii sale examinări a măsurilor în cauză în decizia atacată, care este deopotrivă vizată de o altă acțiune formulată de Viasat Broadcasting UK (cauza T-125/12, Viasat Broadcasting UK/Comisia) cu privire la care Tribunalul s-a pronunțat prin hotărâre astăzi.

16 Decizia atacată se referă la măsurile luate cu privire la TV2 în perioada 1995-2002. Cu toate acestea, în analiza sa, Comisia a ținut seama deopotrivă de măsurile de recapitalizare luate în anul 2004 ca urmare a Deciziei TV2 I.

17 În decizia atacată, Comisia și-a menținut poziția cu privire la calificarea măsurilor în cauză drept ajutoare de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE în favoarea TV2 [considerentul (153) al deciziei atacate]. Într-o primă etapă, aceasta a considerat că veniturile din publicitate pentru anii 1995 și 1996 constituiau resurse de stat [considerentul (90) al deciziei atacate] și, într-o a doua etapă, verificând existența unui avantaj selectiv, aceasta a concluzionat că măsurile în cauză nu îndeplineau a doua și a patra condiție Altmark [considerentul (153) al deciziei atacate]. În schimb, în timp ce în Decizia TV2 I concluzionase că suma de 628,2 milioane DKK constituia o supracompensare incompatibilă cu articolul 86 alineatul (2) CE, în decizia atacată, Comisia a apreciat că această sumă era o rezervă de fonduri proprii adecvată pentru TV2 A/S. În dispozitivul deciziei atacate, aceasta a declarat, așadar, următoarele:

„*Articolul 1*

Măsurile puse în aplicare de Danemarca în favoarea [TV2] între 1995 și 2002 sub formă de resurse din taxa de radiodifuziune și alte măsuri identificate în prezenta decizie sunt compatibile cu piața internă în sensul articolului 106 alineatul (2) [TFUE]”.

18 În sfârșit, trebuie notat că Regatul Danemarcei a luat măsuri privind salvarea și restructurarea TV2 A/S. Astfel, pe de o parte, la 16 iunie 2008, acesta a notificat un proiect de ajutor pentru salvare sub forma unei linii de credit, care urma să fie acordat TV2 A/S. Acest ajutor a fost aprobat de Comisie în Decizia C(2008) 4224 final din 4 august 2008 în cauza N 287/2008 privind ajutorul pentru salvare acordat TV2 A/S (JO 2009, C 9, p. 1). Decizia Comisiei a făcut obiectul unei acțiuni din partea Viasat. Prin Ordonanța din 22 martie 2012, Tribunalul, constatând că ajutorul aprobat prin decizia în cauză fusese rambursat integral, a statuat că acțiunea rămăsese fără obiect și că nu mai era necesar să se pronunțe asupra fondului (Ordonanța din 22 martie 2012, Viasat Broadcasting UK/Comisia, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Pe de altă parte, la 4 februarie 2009, Regatul Danemarcei a notificat Comisiei planul de restructurare a TV2 A/S. În Decizia 2012/109/UE din 20 aprilie 2011 privind ajutorul de stat C 19/09 (ex N 64/09) pe care Danemarca intenționează să îl acorde pentru restructurarea TV2 A/S (JO 2012, L 50, p. 21), Comisia a considerat că acest plan de restructurare era compatibil cu piața internă în sensul articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE cu anumite condiții, una dintre ele fiind interdicția de a pune în aplicare măsurile de ajutor prevăzute de planul respectiv, pentru motivul că situația societății beneficiare s-a ameliorat. Această decizie a făcut obiectul unei acțiuni în anulare formulate de Viasat. Întrucât Viasat s-a desistat de acțiunea introdusă, cauza a fost radiată din registrul Tribunalului prin Ordonanța din 10 decembrie 2012, Viasat Broadcasting UK/Comisia (T-210/12, EU:T:2012:660).

Procedura și concluziile părților

20 TV2 A/S a introdus prezenta acțiune printr-o cerere depusă la grefa Tribunalului la 30 decembrie 2011.

21 Printr-un act depus la grefa Tribunalului la 26 martie 2012, Regatul Danemarcei a solicitat să intervină în prezenta cauză în susținerea concluziilor TV2 A/S.

22 Printr-un act depus la grefa Tribunalului la 25 aprilie 2012, Viasat a formulat o cerere de intervenție, în prezenta cauză, în susținerea concluziilor Comisiei.

23 Prin Ordonanțele din 13 iulie 2012, președintele Camerei a treia a Tribunalului a admis aceste cereri.

24 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat, în calitate de președinte, în Camera a opta, căreia i-a fost atribuită, prin urmare, prezenta cauză.

25 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a opta) a decis să deschidă procedura orală și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, a invitat reclamanta și Regatul Danemarcei să prezinte documente. Părțile au dat curs solicitării respective în termenul stabilit.

26 Întrucât un membru al camerei a fost împiedicat să participe la ședință, președintele Tribunalului, în temeiul articolului 32 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, a desemnat un alt judecător pentru a completa camera.

27 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 15 ianuarie 2015.

28 Reclamanta solicită Tribunalului:

— cu titlu principal, anularea deciziei atacate, în măsura în care Comisia concluzionează că măsurile în cauză constituiau ajutoare de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE;

— cu titlu subsidiar, anularea deciziei atacate, în măsura în care Comisia concluzionează că:

  — toate măsurile în cauză constituiau ajutoare noi;

  — veniturile din taxa de radiodifuziune care au fost, din 1997 până în 2002, transferate către TV2, apoi plătite posturilor regionale ale TV2, constituiau ajutoare de stat acordate în favoarea TV2;

  — veniturile din publicitate care în anii 1995 și 1996, precum și la momentul lichidării Fondului TV2 în anul 1997 au fost transferate de la fondul menționat către TV2 constituiau ajutoare de stat acordate în favoarea TV2.

29 Regatul Danemarcei solicită Tribunalului:

— cu titlu principal, anularea deciziei atacate, în conformitate cu capătul de cerere principal al reclamantei;

— în subsidiar, anularea deciziei atacate, în măsura în care Comisia concluzionează că veniturile din publicitate care în anii 1995 și 1996, precum și la momentul lichidării Fondului TV2 în anul 1997 au fost transferate de la fondul menționat la TV2 constituiau ajutoare de stat acordate în favoarea TV2.

30 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

31 Viasat susține concluziile Comisiei.

În drept

Cu privire la admisibilitate

32 Comisia nu contestă admisibilitatea prezentei acțiuni. Cu toate acestea, circumstanțele cauzei impun o examinarea a acestui aspect care, în lipsa contestării, se va efectua din oficiu, conform articolului 113 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991.

33 Întrucât reclamanta este singura beneficiară a măsurilor vizate de decizia atacată, este stabilită calitatea sa procesuală activă (Hotărârea din 17 septembrie 1980, Philip Morris Holland/Comisia, 730/79, Rec., EU:C:1980:209, punctul 5).

34 Trebuie însă amintit că admisibilitatea unei acțiuni este supusă deopotrivă condiției ca reclamantul, persoană fizică sau juridică, să aibă un interes să obțină anularea actului atacat. Acest interes trebuie să fie născut și actual și este apreciat la data la care este formulată acțiunea. Un astfel de interes presupune ca însăși anularea acestui act să poată avea consecințe juridice sau, potrivit unei alte formulări, ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a formulat-o (a se vedea Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus, EU:T:2008:457, punctele 67 și 68 și jurisprudența citată).

35 În speță, se pune problema dacă reclamanta are un interes de a exercita acțiunea, deoarece, în decizia atacată, Comisia a calificat măsurile în cauză drept ajutor de stat compatibil cu piața internă și, prin urmare, nu a dispus recuperarea acestui ajutor de către autoritățile daneze de la reclamantă.

36 În această privință, este necesar să se amintească jurisprudența, pronunțată în cadrul unor acțiuni în anulare formulate de beneficiarul ajutorului împotriva unei decizii a Comisiei prin care se declară pe deplin compatibil cu piața internă ajutorul în cauză sau prin care se declară compatibilă una dintre măsurile de finanțare în litigiu, din care rezultă că interesul de a exercita acțiunea se poate deduce din existența unui risc confirmat că situația juridică a reclamanților va fi afectată de formularea unor acțiuni în justiție sau că riscul formulării unor acțiuni în justiție este născut la data introducerii acțiunii în fața instanței Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus, EU:T:2008:457, punctul 79 și jurisprudența citată).

37 Până în prezent, jurisprudența a admis că existența unui risc „confirmat” sau „născut și actual” al formulării unei acțiuni în justiție împotriva unui reclamant beneficiar al unui ajutor nelegal și compatibil cu piața internă era recunoscută atunci când, pe de o parte, o asemenea acțiune era deja pe rolul instanțelor naționale la momentul introducerii acțiunii în anulare în fața Tribunalului (Hotărârea din 14 aprilie 2005, Sniace/Comisia, T-141/03, Rec., EU:T:2005:129, punctele 29 și 30) sau atunci când aceasta era introdusă în fața respectivelor instanțe înainte ca Tribunalul să statueze cu privire la acțiunea în anulare (a se vedea în acest sens Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus, EU:T:2008:457, punctele 79-81) și, pe de altă parte, acțiunea în justiție aflată pe rolul instanțelor naționale invocată de reclamantă avea drept obiect ajutorul vizat de decizia care face obiectul acțiunii la Tribunal (Hotărârea din 20 septembrie 2007, Salvat père & fils și alții/Comisia, T-136/05, Rep., EU:T:2007:295, punctele 41-43).

38 În speță, reclamanta a arătat, în cererea introductivă, că interesul său legitim și actual de a formula acțiunea se întemeia pe însăși calificarea măsurilor în cauză drept ajutoare de stat în sensul articolului 107 (1) TFUE și drept ajutoare noi în sensul articolului 1 litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41). Aceasta amintește că o asemenea calificare o expune consecințelor unei omisiuni de notificare a măsurilor în cauză, și anume, astfel cum a statuat Curtea la punctele 52 și 53 din Hotărârea din 12 februarie 2008, CELF și ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, Rep., denumită în continuare „Hotărârea CELF”, EU:C:2008:79), obligației de a rambursa statului dobânzile aferente perioadei de nelegalitate și, eventual, obligației de a despăgubi prejudiciile pe care concurenții săi le-ar fi putut suferi ca urmare a caracterului nelegal al ajutorului. Aceasta a arătat de asemenea că o procedură prin care se urmărea obligarea la plata unor astfel de dobânzi și a unei astfel de despăgubiri fusese inițiată de Viasat în fața instanțelor daneze în anul 2006. Această procedură ar fi fost suspendată în așteptarea, mai întâi, a Hotărârii TV2 I, punctul 11 de mai sus (EU:T:2008:457), a Tribunalului și apoi a noii decizii a Comisiei.

39 În ședință, reclamanta și Viasat au precizat că acțiunea introdusă de aceasta din urmă în anul 2006 cuprindea mai multe capete de cerere. Unul dintre acestea, îndreptat împotriva reclamantei, privește plata dobânzilor pentru perioada de nelegalitate. Un altul, îndreptat împotriva Regatului Danemarcei, privește o compensație pretinsă de Viasat ca urmare a plății premature și nelegale, în opinia acesteia din urmă, a ajutoarelor de stat vizate de decizia atacată. Reclamanta și Viasat au confirmat de asemenea că, în ceea ce privește cele două capete de cerere menționate anterior, acțiunea respectivă era încă pendinte la momentul introducerii prezentei acțiuni și că aceasta fusese suspendată de instanța sesizată în așteptarea unei hotărâri a Tribunalului prin care acesta să se pronunțe asupra prezentului litigiu.

40 Ținând seama de aceste elemente, este necesar să se considere că reclamanta a demonstrat în mod suficient existența, la data introducerii acțiunii sale, a unui risc născut și actual de formulare a unei acțiuni în justiție în sensul jurisprudenței citate la punctele 36 și 37 de mai sus.

41 Prin urmare, prezenta acțiune este admisibilă.

Cu privire la fond

42 În susținerea concluziilor sale, reclamanta invocă patru motive, dintre care primul se alătură capătului de cerere principal și ultimele trei, celor trei capete de cerere subsidiare. Aceste motive se întemeiază, primul, pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE și a principiului securității juridice, întrucât Comisia a concluzionat că măsurile în cauză constituiau ajutoare de stat, al doilea, pe calificarea eronată drept ajutor nou a resurselor plătite TV2 provenind din taxa de radiodifuziune, precum și din scutirea de impozitul pe profit care îi fusese acordată, al treilea, pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE, întrucât Comisia a concluzionat că resursele provenind din taxa de radiodifuziune

plătite de TV2 posturilor sale regionale constituiau ajutoare de stat acordate TV2, și, al patrulea, pe o eroare de drept, întrucât Comisia a considerat că veniturile din publicitate plătite TV2 prin intermediul Fondului TV2 constituiau ajutoare de stat.

43 Primul, al treilea și al patrulea motiv pun în discuție calificarea măsurilor în cauză drept ajutoare de stat. Al doilea motiv pune în discuție, în parte, calificarea unor măsuri în cauză drept ajutoare noi. Reclamanta contestă în special calificarea drept ajutor nou a resurselor obținute din taxa de radiodifuziune, precum și din scutirea de impozitul pe profit. În măsura în care calificarea drept ajutor nou presupune că respectivele măsuri constituie ajutoare de stat, al doilea motiv va fi examinat în ultimul rând, după analiza temeiniciei motivelor prin care reclamanta contestă existența însăși a ajutorului de stat.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE și a principiului securității juridice, întrucât Comisia a concluzionat că măsurile în cauză constituiau ajutoare de stat

44 În cadrul primului motiv invocat, reclamanta, susținută de Regatul Danemarcei, afirmă, în esență, că în mod eronat a calificat Comisia măsurile în cauză drept ajutoare de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415).

45 Ținând seama de argumentația reclamantei și a Regatului Danemarcei, trebuie să se considere că prezentul motiv cuprinde patru aspecte, dintre care primul se întemeiază pe o interpretare eronată a articolului 107 alineatul (1) TFUE, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415). Al doilea aspect este întemeiat pe încălcarea principiului securității juridice. Al treilea și al patrulea aspect sunt întemeiate pe aplicarea eronată a celei de a doua și, respectiv, a celei de a patra condiții Altmark.

46 Înainte de a examina aceste patru aspecte, trebuie amintit că respectiva calificare drept ajutoare de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE presupune întrunirea a patru condiții, și anume să existe o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat, ca intervenția menționată să fie susceptibilă să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre, ca aceasta să acorde un avantaj beneficiarului său și ca ea să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența (Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus, EU:C:2003:415, punctul 75).

47 Rezultă din definiția amintită la punctul 46 de mai sus că una dintre condițiile ce caracterizează un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE este existența unui avantaj acordat beneficiarului. În această privință, în Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), Curtea a statuat că, în măsura în care o intervenție a statului ar trebui considerată o compensație ce reprezintă contrapartida prepoturilor efectuate de întreprinderi beneficiare pentru a executa obligații de serviciu public, aceasta nu poate fi considerată ca acordând un avantaj beneficiarului său, plasându-l într-o poziție concurențială mai favorabilă în raport cu întreprinderile cu care se află în raporturi de concurență. O astfel de intervenție nu îndeplinește, așadar, una dintre condițiile necesare existenței unui ajutor de stat și, în consecință, nu intră în domeniul de aplicare al articolului 107 alineatul (1) TFUE (Hotărârea din 8 mai 2013, Libert și alții, C-197/11 și C-203/11, Rep., EU:C:2013:288, punctul 84).

48 Cu toate acestea, Curtea a formulat patru condiții care trebuie îndeplinite de o compensație plătită pentru executarea unor prestații de serviciu public, astfel încât, într-un caz concret, aceasta să poată fi considerată ca neacordând un avantaj beneficiarului său și să poată ocoli astfel calificarea drept ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus, EU:C:2003:415, punctele 87-94).

49 Condițiile Altmark sunt următoarele: în primul rând, întreprinderii beneficiare a compensației trebuie să i se fi încredințat în mod efectiv executarea de obligații de serviciu public, iar aceste obligații trebuie să fie definite cu claritate. În al doilea rând, parametrii pe baza cărora se calculează compensația trebuie stabiliți în prealabil în mod obiectiv și transparent. În al treilea rând, compensația nu trebuie să depășească suma necesară acoperirii totale sau parțiale a costurilor ocazionate de executarea obligațiilor de serviciu public, luându-se în considerare veniturile aferente, precum și un profit rezonabil pentru executarea acestor obligații. În al patrulea rând, atunci când alegerea întreprinderii însărcinate cu executarea unor obligații de serviciu public, într-un caz concret, nu se face în cadrul unei proceduri de achiziții publice, care permite selectarea ofertantului capabil să furnizeze serviciile respective la cel mai mic preț pentru comunitate, nivelul compensației necesare trebuie determinat pe baza unei analize a costurilor pe care o întreprindere medie, bine administrată și dotată corespunzător pentru a putea satisface cerințele de serviciu public, le-ar fi suportat pentru executarea obligațiilor respective, ținând cont de veniturile rezultate din această activitate, precum și de un profit rezonabil.

50 Primul motiv al prezentei acțiuni privește, în principal, interpretarea și aplicarea celei de a doua și ale celei de a patra condiții Altmark.

– Cu privire la primul aspect privind interpretarea eronată a articolului 107 alineatul (1) TFUE, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415)

51 În cadrul primului aspect, în primul rând, reclamanta, susținută de Regatul Danemarcei, face comentarii generale cu privire la interpretarea Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), și a condițiilor Altmark. Aceasta susține că respectivele condiții trebuie să fie interpretate în funcție de contextul și de obiectivul lor și astfel încât să nu se extindă noțiunea de ajutor de stat la măsuri care nu oferă întreprinderilor un avantaj în raport cu concurenții lor. A treia dintre aceste condiții, potrivit căreia compensația nu poate depăși ceea ce este necesar pentru a acoperi în întregime sau în parte costurile ocazionate de executarea obligațiilor de serviciu public, ținând cont de veniturile aferente, precum și de un profit rezonabil pentru executarea acestor obligații, ar fi fundamentală pentru aprecierea existenței unui ajutor de stat și ar reieși din jurisprudență, în special din Hotărârea din 12 februarie 2008, BUPA și alții/Comisia (T-289/03, Rep., denumită în continuare „Hotărârea BUPA”, EU:T:2008:29), posibilitatea de a deroga de la aplicarea celorlalte condiții.

52 Este necesar să se considere că, prin acest argument, reclamanta susține, în esență, că, prin examinarea unei măsuri în lumina articolului 107 alineatul (1) TFUE, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), Comisia trebuie să examineze, în primul rând, dacă a treia condiție Altmark este îndeplinită și, în cazul unui răspuns afirmativ, să deroge de la aplicarea celei de a doua și a celei de a patra condiții. Astfel, în speță, Comisia ar fi încălcat articolul 107 alineatul (1) TFUE, deoarece, în loc să aplice Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), potrivit metodologiei propuse de reclamantă, aceasta a constatat că a doua și a patra condiție Altmark trebuiau să fie aplicate fără să se fi verificat în prealabil, în cadrul celei de a treia condiții Altmark, dacă avantajul conferit TV2 prin intermediul măsurilor în cauză depășea efectiv ceea ce era necesar pentru a acoperi costurile ocazionate de executarea obligațiilor sale de serviciu public.

53 Această interpretare a argumentelor reclamantei se impune, deoarece aceasta pare să reducă noțiunea de avantaj, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, la noțiunea de supracompensare sau, cu alte cuvinte, de compensare care depășește ceea ce este necesar pentru acoperirea costurilor ocazionate de executarea obligațiilor de serviciu public, în sensul celei de a treia condiții Altmark. Prin urmare, potrivit acestui punct de vedere, în cazul în care supracompensarea nu există, nici avantajul, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, nu există și măsura nu poate fi calificată drept ajutor de stat.

54 În această privință, pe de o parte, este suficient să se amintească faptul că, răspunzând la argumente similare celui prezentat de reclamantă, întemeiate pe predominanța celei de a treia condiții Altmark, Tribunalul a statuat deja că rezultă din termenii lipsiți de orice ambiguitate ai Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), că toate cele patru condiții pe care le enunță au ca obiect calificarea măsurii în cauză drept ajutor de stat și, mai exact, stabilirea existenței unui avantaj. O intervenție a statului care nu îndeplinește una sau mai multe dintre aceste condiții trebuie considerată ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE (a se vedea Hotărârea din 16 decembrie 2010, Țările de Jos și NOS/Comisia, T-231/06 și T-237/06, Rep., EU:T:2010:525, punctele 128, 145 și 146 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2009, FAB/Comisia, T-8/06, EU:T:2009:386, punctul 65).

55 Pe de altă parte, în ceea ce privește, mai concret, raportul dintre a treia și a doua condiție Altmark, pare imposibil să se constate că o compensație acordată unei întreprinderi beneficiare însărcinate cu o misiune de serviciu public nu depășește ceea ce este necesar pentru a acoperi în întregime sau în parte costurile ocazionate de executarea obligațiilor de serviciu public, ținând cont de veniturile aferente, precum și de un profit rezonabil pentru executarea acestor obligații fără să se cunoască, în prealabil, potrivit căror parametri a fost stabilită valoarea acestei compensații, aspect care constituie tocmai obiectul celei de a doua condiții Altmark.

56 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, este necesară reunirea tuturor condițiilor Altmark pentru ca o intervenție a statului să nu intre sub incidența articolului 107 alineatul (1) TFUE.

57 Pe de altă parte, reclamanta nu poate invoca în mod valabil nici Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus (EU:T:2008:29) pentru a-și susține argumentul potrivit căruia ar fi posibil să se deroge de la anumite condiții Altmark. Trebuie amintit că, în această hotărâre, Tribunalul a examinat validitatea deciziei în care Comisia apreciase, în lumina articolului 87 alineatul (1) CE, un sistem de egalizare a riscurilor (denumit în continuare „RES”) în vigoare pe piața irlandeză a asigurărilor private de sănătate. Sistemul de asigurări de sănătate private în Irlanda se baza, în esență, pe o obligație de aderare deschisă oricărei persoane, indiferent de vârstă, sex și de starea sa de sănătate, și pe o tarifare comună impusă asigurătorilor, presupunând ca toate persoanele asigurate să plătească aceeași primă pentru același tip de produs, indiferent de starea lor de sănătate. În aceste împrejurări, RES prevedea, pe de o parte, plata unei taxe către un organism statal, Health Insurance Authority (Autoritatea de Asigurări de Sănătate, denumită în continuare „HIA”) de către asigurătorii care prezintă un profil de risc mai sănătos decât profilul de risc mediu al pieței și, pe de altă parte, plata corespunzătoare de către HIA asigurătorilor care prezintă un profil de risc mai puțin sănătos decât profilul de risc mediu al pieței. Aceste plăți erau efectuate prin intermediul unui fond creat special în acest scop și administrat de HIA. Prin stabilirea acestui sistem de solidaritate între asigurători, RES urmărea să asigure stabilitatea pieței de asigurări de sănătate private din Irlanda și să neutralizeze variabila profilurilor de risc dintre asigurători pentru a evita ca asigurătorii să vizeze, prin strategii de marketing selective, consumatorii cu risc redus. Comisia a examinat acest sistem ca urmare a unei plângeri depuse de unul dintre asigurătorii care, în temeiul profilului său de risc mai sănătos, plătea taxe mai mari decât ceilalți. După examinarea RES, Comisia a concluzionat că acesta implica plăți limitate la minimul necesar pentru despăgubirea asigurătorilor beneficiari pentru obligațiile lor de serviciu de interes economic general și nu implica, așadar, ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE (Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus, EU:T:2008:29, punctele 27, 37, 41 și 43).

58 Ținând cont de specificitățile RES descrise la punctul 57 de mai sus, și anume caracterul neutru al acestui sistem de compensare în raport cu veniturile și cu profitul beneficiarilor, pe de o parte, și particularitatea supracosturilor legate de un profil de risc negativ al beneficiarilor respectivi, pe de altă parte, Tribunalul a admis că una dintre condițiile Altmark, și anume cea de a patra, nu putea fi aplicată în mod strict în speță (Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus, EU:T:2008:29, punctele 246-248).

59 Or, pe de o parte, reclamanta nu susține că compensația acordată TV2 prezenta caracteristici similare cu cele existente în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus (EU:T:2008:29).

60 Astfel, pentru a justifica derogarea de la condițiile Altmark în speță, reclamanta invocă doar particularitatea de serviciu public a radiodifuziunii în sine. Potrivit reclamantei, această caracteristică de serviciu public a radiodifuziunii este legată de dificultățile care apar la momentul definirii acestui serviciu public. În această privință, ea face trimitere în special la protocolul privind sistemul de radiodifuziune publică în statele membre, anexat la Tratatul FUE (denumit în continuare „Protocolul de la Amsterdam”). Aceasta afirmă că, în examinarea aplicabilității condițiilor Altmark, Comisia ar fi trebuit să țină seama de faptul că, în conformitate cu Protocolul de la Amsterdam, statele membre aveau dreptul de a defini misiunile de serviciu public ale radiodifuziunii în termeni largi și calitativi.

61 În această privință, trebuie amintit că reiese din modul de redactare a Protocolului de la Amsterdam că acest act urmărește să interpreteze derogarea enunțată la articolul 106 alineatul (2) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2012, TF1 și alții/Comisia, T-520/09, EU:T:2012:352, punctul 94). Prin urmare, acesta nu este relevant pentru aprecierea aplicabilității criteriilor Altmark care au drept obiectiv stabilirea existenței unui ajutor de stat, iar nu compatibilitatea sa cu piața internă. În plus, Tribunalul a statuat deja că nu se poate admite că Protocolul de la Amsterdam înlătură aplicarea normelor privind concurența și interzice Comisiei să verifice dacă o finanțare de stat aduce un avantaj economic radiodifuziunilor de serviciu public, întemeindu-se pe criteriile definite de Curte în Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415) (Hotărârea Țările de Jos/Comisia, punctul 54 de mai sus, EU:T:2010:525, punctul 149).

62 Pe de altă parte, chiar dacă relevanța Protocolului de la Amsterdam pentru aprecierea existenței unui ajutor de stat ar trebui să fie recunoscută, acesta s-ar limita la prima condiție Altmark, referitoare la definirea obligațiilor de serviciu public. Or, întrebarea dacă prima condiție Altmark este îndeplinită în speță nu este contestată.

63 Pe de altă parte, contrar celor susținute de reclamantă, nu rezultă din Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus (EU:T:2008:29), că, potrivit Tribunalului, este posibil să se înlăture în totalitate aplicarea celei de a patra condiții Altmark. Dimpotrivă, deși a admis că, ținând seama de particularitățile sistemului de compensare în cauză, această condiție nu se putea aplica în mod strict, Tribunalul a subliniat că, în pofida acestor particularități, Comisia era obligată să se asigure că respectiva compensare nu implica posibilitatea de a despăgubi costuri care puteau rezulta dintr-o lipsă de eficiență a beneficiarilor (Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus, EU:T:2008:29, punctele 246 și 249).

64 În al doilea rând, reclamanta susține că, în speță, aplicând condițiile Altmark, în special a doua și a patra dintre ele, Comisia a omis să ia în considerare faptul că aceste condiții au fost aplicate unor circumstanțe anterioare Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415). Or, ar reieși din cuprinsul punctelor 228 și 232 din Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus (EU:T:2008:457), că, într-un asemenea caz, ar fi suficient ca aceste condiții să fi fost respectate „în esență”.

65 În această privință, pe de o parte, este necesar să se precizeze de la bun început că, la punctul 228 din Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus (EU:T:2008:457), Tribunalul s-a limitat să arate, subliniind că aceasta nu reprezintă, în opinia sa, o încălcare a competenței Comisiei în domeniul ajutoarelor de stat, că, în lumina elementelor prezentate în fața sa de Regatul Danemarcei, nu se poate exclude faptul că modalitățile de stabilire a cuantumului taxei de radiodifuziune care revenea TV2 ar putea constitui modalități obiective și transparente. Potrivit Tribunalului, nu s-ar putea, așadar, exclude ca o analiză atentă a acestor modalități să conducă, eventual, la concluzia că Regatul Danemarcei, chiar înainte de definirea condițiilor Altmark de către Curte, asigurase, în esență, respectarea celei de a doua condiții Altmark. Pe de altă parte, la punctul 232 din hotărârea menționată, Tribunalul a arătat că nu s-ar putea exclude ca o examinare atentă, pe care trebuia să o efectueze Comisia, a tuturor condițiilor

aflate la baza stabilirii cuantumului taxei de radiodifuziune care a revenit TV2 în perioada investigată să conducă la concluzia că Regatul Danemarcei ar fi asigurat, în esență și încă dinainte de definirea de către Curte a condițiilor Altmark, respectarea celei de a patra dintre aceste condiții.

66 Reiese din cuprinsul punctelor 228 și 232 din Hotărârea TV2, punctul 11 de mai sus (EU:T:2008:457), că, în opinia Tribunalului, examinarea atentă a tuturor condițiilor aflate la baza stabilirii cuantumului taxei de radiodifuziune care a revenit TV2 în perioada investigată, care a lipsit în Decizia TV2 I, ar fi putut determina Comisia să concluzioneze că a doua și a patra condiție Altmark au fost, în speță, îndeplinite. Expresia „în esență” poate însemna doar că, potrivit Tribunalului, nu poate fi exclus faptul că, având în vedere circumstanțele cauzei, obiectivele specifice ale celei de a doua și ale celei de a patra condiții Altmark fuseseră atinse. Astfel, nu pare logic să se afirme că trebuie să se aplice condițiile Altmark și, în același timp, prin utilizarea expresiei „în esență”, să se concluzioneze că ar fi suficient ca aceste condiții să fie îndeplinite parțial.

67 Pe de altă parte, reclamanta însăși nu explică ce înțelege prin aplicarea „în esență” a celei de a doua și a celei de a patra condiții Altmark. Argumentul său poate fi interpretat în sensul că, din moment ce a aplicat aceste condiții unor circumstanțe anterioare pronunțării Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), Comisia ar fi trebuit să adopte o interpretare mai flexibilă pentru a se adapta la circumstanțele specifice ale cauzei.

68 Întrebată cu privire la acest subiect în ședință, reclamanta a invocat Hotărârea din 7 noiembrie 2012, CBI/Comisia (T-137/10, Rep., EU:T:2012:584, punctele 85-89), din care ar reieși o posibilitate a unei aplicări mai puțin riguroase a condițiilor Altmark, adaptată la specificitățile sectorului în cauză.

69 În această privință, trebuie precizat că, în hotărârea menționată, Tribunalul a examinat validitatea unei decizii prin care Comisia constatase, fără a deschide o procedură oficială de investigare, că respectivele compensații acordate spitalelor publice generale din Regiunea Bruxelles-Capitală (Belgia) constituiau ajutoare de stat compatibile cu piața internă. În acest cadru, a arătat că, deși condițiile Altmark privesc fără distincție toate sectoarele economiei, aplicarea acestora trebuie să țină seama de specificul sectorului relevant. Tribunalul a amintit de asemenea, invocând în acest temei Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus (EU:T:2008:29), că, având în vedere natura specială a misiunii de serviciu public în anumite sectoare, trebuia să se dea dovadă de flexibilitate în aplicarea Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), prin raportare la spiritul și la finalitatea condițiilor care figurează în aceasta, într-un mod adaptat la datele specifice ale speței. În sfârșit, Tribunalul a considerat că criteriile elaborate de Curte în Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415) privind activitatea de transport, care constituie în mod indiscutabil o activitate economică și concurențială, nu puteau fi aplicate, cu aceeași rigoare, în cazul sectorului spitalicesc, care nu beneficia în mod necesar de o astfel de dimensiune concurențială și comercială (Hotărârea CBI/Comisia, punctul 68 de mai sus, EU:T:2012:584, punctele 85, 86 și 89).

70 Rezultă din această hotărâre că ceea ce poate justifica o aplicare mai puțin riguroasă a condițiilor Altmark într-un caz particular este lipsa dimensiunii concurențiale și comerciale a sectorului în care beneficiarul compensației operează. Or, ținând totodată seama de specificitatea misiunii de serviciu public a radiodifuziunii, subliniată de Protocolul de la Amsterdam, nu se poate admite că sectorul radiodifuziunii nu beneficiază de o dimensiune concurențială și comercială. În speță, existența acestei dimensiuni se manifesta în special prin faptul că TV2, finanțată parțial prin veniturile sale din publicitate, opera pe piața de publicitate televizată. Contrar circumstanțelor din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea CBI/Comisia, punctul 68 de mai sus (EU:T:2012:584), circumstanțele din prezenta cauză nu justifică o aplicare mai puțin riguroasă a condițiilor Altmark.

71 În orice caz, în pofida clarificărilor prezentate în ședință, argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia ar fi trebuit să adopte o interpretare mai flexibilă a condițiilor Altmark, astfel încât să le adapteze la circumstanțele cauzei, este vagă și imprecisă, în măsura în care reclamanta nu explică în ce ar trebui să constea o astfel de adaptare a celor două condiții în cauză.

72 În plus, deși acest argument trebuia rezumat la constatarea că, în speță, cele două condiții în cauză ar trebui considerate îndeplinite, el nu ar putea fi evaluat *in abstracto* în cadrul prezentului aspect, ci ar trebui examinat în continuare, cu argumentele prezentate în cadrul celui de al treilea și al celui de al patrulea aspect, prin care reclamanta susține că aplicarea acestor două condiții în speță este afectată de erori.

73 Având în vedere cele de mai sus, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

– Cu privire la al doilea aspect, referitor la încălcarea principiului securității juridice

74 În cadrul celui de al doilea aspect al prezentului motiv, reclamanta susține, în esență, că decizia atacată încalcă principiul securității juridice.

75 Rezultă din argumentele prin care reclamanta face trimitere la principiul securității juridice că încălcarea acestui principiu ar prezenta două fațete.

76 Pe de o parte, reclamanta arată că punerea în aplicare a celei de a doua și a celei de a patra condiții Altmark în privința unor circumstanțe anterioare pronunțării Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), constituie o aplicare retroactivă a condițiilor în cauză. Or, această aplicare retroactivă reprezintă, în opinia reclamantei, o încălcare a principiului securității juridice.

77 Pe de altă parte, reclamanta susține că există, în speță, o încălcare a principiului securității juridice, având în vedere în special faptul că ar putea fi obligată, ca urmare a aplicării condițiilor Altmark, să plătească dobânzi aferente perioadei de nelegalitate și o eventuală despăgubire în favoarea concurenților săi, în conformitate cu punctele 52 și 53 din Hotărârea CELF, punctul 38 de mai sus (EU:C:2008:79). În această privință, precizează că este, în mod special, contrar principiului securității juridice, ca ea să suporte consecințele financiare ale unei omisiuni a Comisiei de a notifica o compensare a obligațiilor de serviciu public care i-au fost impuse prin lege, pentru motivul că sistemul de compensare este considerat ca nerespectând pe deplin condiții formulate într-o hotărâre pronunțată la peste 25 de ani de la adoptarea acestui sistem și pe care autoritățile nu aveau niciun motiv să îl cunoască. Potrivit reclamantei, încălcarea principiului securității juridice este cu atât mai evidentă în speță cu cât, în cadrul celei de a patra condiții Altmark, Curtea a impus statelor membre o nouă obligație de a acționa, și anume obligația de a organiza o cerere de oferte.

78 Primul argument al reclamantei este apropiat de argumentele pe care aceasta le prezintă în cadrul primului aspect al prezentului motiv (a se vedea punctul 64 de mai sus). Astfel, în timp ce, în cadrul acestui prim aspect, reclamanta susține că punerea în aplicare a condițiilor Altmark în privința unor circumstanțe anterioare Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), ar fi trebuit să fie „flexibilă” în cadrul prezentului aspect, aceasta susține că principiul securității juridice impunea Comisiei să excludă complet aplicarea condițiilor în cauză în privința unor circumstanțe anterioare hotărârii relevante a Curții.

79 Acest prim argument trebuie respins. Trebuie, mai întâi, să se amintească faptul că Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), este o hotărâre pronunțată de Curte în cadrul unei proceduri preliminare. Or, trebuie amintit că competența de care dispune Curtea în temeiul articolului 267 TFUE are ca obiect să asigure interpretarea și aplicarea uniforme ale dreptului Uniunii, în special ale dispozițiilor cu efect direct, de către instanțele naționale (Hotărârea din 27 martie 1980, Denkavit italiana, 61/79, Rec., EU:C:1980:100, punctul 15) și că, potrivit unei jurisprudențe constante, o hotărâre pronunțată în urma unei trimiteri preliminare nu are o valoare constitutivă, ci pur declarativă, cu consecința că efectele sale se aplică, în principiu, de la data intrării în vigoare a normei interpretate (a se vedea Hotărârea din 8 septembrie 2011, Q-Beef și Bosschaert, C-89/10 și C-96/10, Rep., EU:C:2011:555, punctul 48 și jurisprudența citată). Desigur, Curtea poate, în mod excepțional, în aplicarea principiului general al securității juridice inerent ordinii juridice a Uniunii și pentru a evita

perturbări grave, să limiteze în timp efectele hotărârii sale și să împiedice astfel orice persoană interesată să invoce o dispoziție pe care a interpretat-o în scopul de a contesta raporturi juridice stabilite cu bună-credință (a se vedea în acest sens Hotărârea Denkavit italiana, citată anterior, EU:C:1980:100, punctul 17, și Hotărârea din 19 decembrie 2013, Association Vent De Colère! și alții, C-262/12, Rep., EU:C:2013:851, punctele 39 și 40). Cu toate acestea, după cum s-a arătat deja în Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus (EU:T:2008:29, punctele 158 și 159), Curtea nu a decis să aplice această măsură excepțională în pronunțarea Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415).

80 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, aplicarea celei de a doua și a celei de a patra condiții Altmark nu poate fi înlăturată pentru motivul că aceste condiții sunt, în speță, aplicate unor circumstanțe anterioare pronunțării hotărârii, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415).

81 Prin intermediul celui de al doilea argument, reclamanta pare să afirme că, în speță, a avut loc o încălcare a principiului securității juridice, având în vedere în special gravitatea consecințelor financiare pe care le antrenează în privința sa calificarea drept ajutor de stat, în aplicarea condițiilor Altmark, a măsurilor în cauză, care au fost adoptate cu mult înainte de pronunțarea Hotărârii Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415).

82 Nici un asemenea argument nu poate fi reținut. Astfel, reiese din jurisprudență că respectivele consecințe financiare pentru beneficiarul unei măsuri care nu a fost notificată nu reprezintă o circumstanță care justifică, din perspectiva principiului general al securității juridice, o limitare în timp a efectelor unei hotărâri prin care Curtea interpretează articolul 107 alineatul (1) TFUE, în sensul că măsura în cauză se dovedește a fi un ajutor de stat (a se vedea în acest sens Hotărârea Association Vent De Colère! și alții, punctul 79 de mai sus, EU:C:2013:851, punctele 40-42 și jurisprudența citată). În consecință, reclamanta nu se poate prevala de circumstanțele financiare negative pe care le antrenează pentru ea aplicarea condițiilor Altmark în privința măsurilor în cauză și calificarea acestor măsuri drept ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, astfel cum este interpretat de Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), pentru a solicita, în numele principiului securității juridice, neaplicarea acestor condiții în speță.

83 Pe de altă parte, trebuie să se constate că, prin argumentele sale, reclamanta nu urmărește, în realitate, să conteste aplicarea retroactivă a condițiilor Altmark în sine, ci consecințele care decurg din Hotărârea CELF, punctul 38 de mai sus (EU:C:2008:79). Obiectivul prezentei acțiuni, care justifică de altfel interesul de a exercita acțiunea al reclamantei, este, astfel, de a evita o eventuală plată a unor dobânzii aferente perioadei de nelegalitate, în sensul Hotărârii CELF, punctul 38 de mai sus (EU:C:2008:79), contestând, pe de o parte, calificarea măsurilor drept ajutor de stat (primul, al treilea și al patrulea motiv) și, pe de altă parte, calificarea lor drept ajutor nou (al doilea motiv).

84 Cu toate acestea, întrebarea dacă este în conformitate cu principiul securității juridice să se pună pe seama beneficiarului o sarcină care, la momentul faptelor, era considerată o compensație acordată pentru executarea unei misiuni de serviciu public, o obligație de a rambursa o sumă de bani care este rezultatul aplicării în comun și retroactive a hotărârilor cu privire la interpretarea articolului 107 alineatul (1) TFUE și a articolului 108 alineatul (3) TFUE, pronunțate la mai mulți ani de la plata acestei compensații, nu poate fi clarificată în cadrul prezentului litigiu care se referă la validitatea deciziei prin care Comisia a calificat respectiva compensare drept ajutor de stat. Revine instanței naționale să aprecieze, dacă este cazul eventual după ce a adresat întrebări preliminare Curții, dacă, în circumstanțele cauzei, normele prevăzute în Hotărârea CELF, punctul 38 de mai sus (EU:C:2008:79) sunt aplicabile. În orice caz, în stadiul actual al jurisprudenței, consecințele aplicării acestor principii nu pot justifica neaplicarea sau o aplicare mai puțin riguroasă a condițiilor Altmark.

85 În cele din urmă, contrar celor susținute de reclamantă, Curtea, prin stabilirea celei de a patra condiții Altmark, nu a impus statelor membre o nouă obligație de a acționa care ar consta în a organiza, întotdeauna și în toate împrejurările, o procedură de achiziții publice pentru a alege întreprinderea

însărcinată cu executarea unor obligații de serviciu public. Desigur, rezultă din modul de redactare a acestei condiții că organizarea unei proceduri de achiziții publice care să permită selectarea candidatului capabil să presteze aceste servicii la costul cel mai mic pentru comunitate este o modalitate de a asigura respectarea celei de a patra condiții Altmark. Cu toate acestea, Curtea a definit, de asemenea, un alt mod de a controla eficiența îndeplinirii obligațiilor de serviciu public. Aceasta a constatat, astfel, că, în cazul în care nu a fost organizată o procedură de achiziții publice, nivelul compensației necesare se putea determina pe baza costurilor pe care o întreprindere medie, bine administrată și dotată corespunzător pentru a putea satisface exigențele de serviciu public în cauză, le-ar fi suportat pentru executarea obligațiilor corespunzătoare acestui serviciu public, ținând cont de veniturile rezultate din această activitate, precum și de un profit rezonabil.

86 Rezultă din cele de mai sus că, în speță, principiul securității juridice nu se opunea calificării de către Comisie a măsurile în cauză drept ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415).

87 Prin urmare, cel de al doilea aspect al primului motiv trebuie respins.

– Cu privire la al treilea aspect referitor la aprecierea modalităților de calcul al compensației acordate TV2 în lumina celei de a doua condiții Altmark

88 Prin intermediul celui de al treilea aspect al prezentului motiv, reclamanta, susținută de Regatul Danemarcei, afirmă că, chiar dacă în mod întemeiat a considerat Comisia că erau aplicabile în speță toate condițiile Altmark și că, în plus, aceste condiții trebuiau aplicate întocmai cum au fost definite de Curte în Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), aplicarea de către Comisie a celei de a doua condiții este afectată de o eroare de drept.

89 Reclamanta și Regatul Danemarcei susțin, în esență, că parametrii pe baza cărora era calculată compensația atribuită TV2 și modalitățile care au fost urmate în practică pentru implementarea acestora erau cunoscuți în prealabil, obiectivi și transparenți. Astfel, compensația ar fi definită ca diferența dintre resursele care trebuiau să fie puse la dispoziția TV2 pe baza unei decizii politice (acorduri pe patru ani privind mass-media încheiate între guvernul și parlamentul danez), pe de o parte, și veniturile estimate provenind din publicitate și din alte activități, pe de altă parte.

90 Mai exact, în primul rând, reclamanta susține că a doua condiție Altmark este mai puțin importantă într-o situație precum cea din speță, în care preposturile necesare pentru executarea obligațiilor de serviciu public nu pot fi oferite decât de anumite întreprinderi.

91 În al doilea rând, reclamanta arată că faptul de a face trimitere la factorii de decizie politică competenți în ceea ce privește definirea misiunii de serviciu public de radiodifuziune pentru a determina de asemenea cheltuielile legate de îndeplinirea acestei misiuni este în conformitate cu jurisprudența și cu cadrul juridic aplicabil.

92 În al treilea rând, reclamanta și Regatul Danemarcei reproșează Comisiei că s-a limitat să afirme că autoritățile daneze nu au furnizat informații cu privire la parametrii de calcul al compensației, fără a explica despre ce criterii de calcul ar putea fi vorba eventual sau ce caracteristici ar trebui să prezinte normele daneze referitoare la stabilirea compensației serviciului public al radiodifuziunii pentru a fi conforme cu a doua condiție Altmark. Reclamanta afirmă de asemenea că, prin argumentele sale, Comisia nu demonstrează că normele daneze referitoare la stabilirea compensației de serviciu public de radiodifuziune nu erau adecvate pentru a preveni supracompensarea.

93 În al patrulea rând, Regatul Danemarcei arată că, în speță, interpretarea dată de Comisie celei de a doua condiții Altmark este eronată, în măsura în care este incompatibilă cu prima condiție Altmark, astfel cum este interpretată de jurisprudența care conferă statelor membre o mare libertate în

definirea misiunii de serviciu public. În plus, această interpretare ar fi prea largă și ar conduce la o confuzie între a doua, a treia și a patra condiție Altmark. Aceste argumente ale Regatului Danemarcei sunt asemănătoare cu cele ale reclamantei care susțin că problema eficienței invocate de Comisie și de Viasat în memoriile lor ar fi relevantă numai în cadrul aplicării celei de a patra condiții Altmark.

94 În decizia atacată, Comisia a expus, mai întâi, conținutul dispozițiilor relevante din Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (Legea privind serviciul de radiodifuziune), în vigoare în perioada de anchetă, astfel cum sunt prezentate de autoritățile daneze în scrisoarea lor din 24 martie 2003 [considerentele (105) și (106) ale deciziei atacate]. Aceasta a arătat în special că ministrul culturii stabilea cuantumul compensației care revenea TV2 în cadrul unui acord privind mass-media încheiat cu majoritatea partidelor politice din parlamentul danez și că, în perioada supusă investigației, au fost încheiate trei acorduri privind mass-media: Acordul privind mass-media pentru perioada 1994-1997, încheiat la 16 septembrie 1993, Acordul privind mass-media pentru perioada 1997-2000, încheiat la 10 mai 1996, și Acordul privind mass-media pentru perioada 2001-2004, încheiat la 28 martie 2000. În continuare, Comisia a subliniat că, în perioada supusă investigației, compensația oferită TV2 nu fusese reevaluată, nici chiar la momentul scăderii veniturilor din publicitate ale acesteia din urmă în anul 1999. Comisia a observat, în plus, în considerentul (108) al deciziei atacate, că, potrivit autorităților daneze, compensația acordată TV2 fusese stabilită pe baza unei indexări a prețurilor și a salariilor în bugetul și în contabilitatea TV2, pe de o parte, și a unei analize economice, pe de altă parte. În ceea ce privește această analiză economică, Comisia a indicat că era constituită din două studii realizate de societatea de audit KPMG în anul 1995 și în anul 1999 (denumite în continuare „studiile KMPG”), care aveau drept scop să examineze diferite scenarii de dezvoltare a pieței de publicitate pentru fiecare perioadă de taxă de radiodifuziune, pentru a estima valoarea veniturilor din publicitate potențiale ale TV2 și să confere astfel parlamentului și guvernului danez o mai bună bază de decizie pentru definirea și pentru alocarea resurselor provenind din taxa de radiodifuziune. Comisia își încheie analiza în considerentele (114)-(116) ale deciziei atacate, în următorii termeni:

„(114)
Comisia consideră că implicarea parlamentului danez în procesul de stabilire a taxei de radiodifuziune a asigurat un anumit nivel de transparență și obiectivitate. De asemenea, acordurile privind mass-media prin care se stabilea valoarea taxei de radiodifuziune care revenea TV2 au fost decise în avans, pentru o perioadă de mai mulți ani, iar compensația oferită TV2 nu a fost niciodată modificată ulterior, în perioada supusă investigației.

(115)
Cu toate acestea, [studiile] KPMG conțineau estimări referitoare doar la valoarea încasărilor din publicitate care reveneau TV2 (la secțiunea privind veniturile). În ceea ce privește partea referitoare la costurile pentru stabilirea compensației, aceste [studii] nu au adoptat nicio poziție, iar Comisia consideră că acordurile privind mass-media se bazau exclusiv pe indexarea costurilor suportate de TV2 în anii anteriori. Într-adevăr, autoritățile daneze au indicat că nivelul compensației era stabilit în funcție de indexarea prețurilor și salariilor în bugetul și contabilitatea TV2, precum și pe baza analizelor economice în care au fost evaluate doar veniturile și nu au vizat perioada care a făcut obiectul acordului privind mass-media din 16 septembrie 1993.

(116)
În plus, nu a existat nicio mențiune privind parametrii pe baza cărora se calculează compensația. Valoarea compensației a fost stabilită în avans, dar cel de al doilea criteriu Altmark prevede că parametrii pe baza cărora se calculează compensația pentru serviciu public trebuie să fie stabiliți, de asemenea, anticipat și de manieră obiectivă și transparentă.”

95 Rezultă din considerentele menționate la punctul 94 de mai sus că, prin examinarea modalităților de calcul al compensației acordate TV2 în raport cu cea de a doua condiție Altmark, Comisia a luat în considerare faptul că valoarea compensației a fost determinată sub controlul parlamentului danez și pe baza studiilor KPMG, al căror conținut l-a examinat. Comisia însăși a recunoscut în considerentul

(114) al deciziei atacate că intervenția parlamentului danez în procesul de stabilire a valorii compensației a putut asigura o anumită „transparență și obiectivitate”. În plus, reiese din considerentul menționat că alte două elemente, și anume faptul că acordurile privind mass-media stabileau resursele din taxa de radiodifuziune alocate TV2 în avans pentru mai mulți ani, precum și faptul că respectiva compensație oferită TV2 nu fusese reajustată în perioada supusă investigației, confirmau această „transparență și obiectivitate”.

96 Cu toate acestea, intervenția parlamentului danez care asigura o anumită „transparență și obiectivitate” nu era suficientă, în opinia Comisiei, pentru a se lua în considerare faptul că modalitățile de calcul al compensației acordate TV2 îndeplineau cea de a doua condiție Altmark. Astfel, elementul care a determinat concluzia Comisiei, potrivit căreia această condiție nu era îndeplinită, pare a fi faptul că studiile KPMG priveau doar veniturile din publicitate estimate ale TV2 și nu examinau partea „cheltuieli” a calculului compensației acordate TV2, care nu s-ar baza decât pe cheltuielile suportate efectiv de TV2 în anii anteriori, crescute prin indexare.

97 Astfel, potrivit Comisiei, faptul de a se baza pe cheltuielile suportate efectiv de beneficiarul compensației pentru calculul valorii compensației nu este satisfăcător în lumina celei de a doua condiții Altmark. Se poate deduce că, potrivit Comisiei, pentru a îndeplini a doua condiție Altmark, parametrii de calcul al compensației ar trebui să fie formulați astfel încât să permită să se influențeze sau să se controleze nivelul cheltuielilor sau al costurilor beneficiarului compensației. Pare, așadar, că, în opinia Comisiei, a doua condiție Altmark include conceptul de eficiență a beneficiarului compensației.

98 Interpretarea deciziei atacate expusă la punctul 97 de mai sus este confirmată de răspunsul Comisiei la argumentele reclamantei. Astfel, în memoriul în apărare, Comisia afirmă că raționamentul reclamantei se bazează exclusiv pe suveranitatea puterii legislative și că încalcă astfel caracteristicile tehnice ale calculului compensației. Ea adaugă că ar fi suficient, ca urmare a acestui raționament, ca statul membru să fi stabilit în avans valoarea compensației, oricare ar fi aceasta, pentru ca a doua condiție Altmark să fie îndeplinită. Or, potrivit Comisiei, această condiție ar impune ca parametrul de calcul ales să fie de natură să împiedice o supracompensare și să asigure eficiența serviciului public. Comisia susține de asemenea că, presupunând că TV2 ar fi singura întreprindere în măsură să poată asigura serviciul public în cauză, rămâne necesar să se evite o supracompensare și să se asigure eficiența serviciului public pentru a se evita ca respectivele compensații acordate TV2 să fie clasificate drept ajutoare de stat.

99 Trebuie să se constate că această interpretare a celei de a doua condiții Altmark, astfel cum reiese din decizia atacată și interpretată în lumina memoriului în apărare, este eronată.

100 Astfel, în măsura în care condițiile Altmark se raportează la unul dintre cele patru elemente constitutive ale noțiunii de ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, și anume avantajul acordat beneficiarului (a se vedea punctele 46-49 de mai sus), obiectivul comun al tuturor acestor condiții este de a verifica dacă o compensație acordată unei întreprinderi pentru executarea unei misiuni de serviciu public implică sau nu implică un avantaj economic susceptibil să favorizeze această întreprindere în raport cu întreprinderi concurente.

101 Deși sunt toate legate de acest obiectiv comun, fiecare dintre condițiile Altmark joacă un rol independent și diferit de celelalte.

102 A doua condiție Altmark, astfel cum este enunțată la punctul 90 din Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), impune ca parametrii pe baza cărora este calculată compensația să fie stabiliți în prealabil în mod obiectiv și transparent, în scopul de a evita ca aceasta să prezinte un avantaj economic ce ar putea favoriza întreprinderea beneficiară în raport cu întreprinderi concurente.

103 Conținutul acestei condiții este determinat de prima parte a frazei citate la punctul 102 de mai sus. Rezultă că a doua condiție Altmark cuprinde trei cerințe care trebuie îndeplinite de parametrii de calcul al compensației, pentru a se asigura că acest calcul este fiabil și susceptibil să fie verificat de Comisie. Aceste cerințe impun ca parametrii de calcul al compensației să se stabilească în prealabil printr-o procedură transparentă și să fie, prin natura lor, obiectivi. Nu reiese în niciun caz din Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), că, potrivit celei de a doua condiții pe care o stabilește, parametrii de calcul al compensației trebuie să fie concepuți astfel încât să influențeze sau să controleze nivelul cheltuielilor suportate de beneficiarul acestei compensații.

104 Prin interpretarea celei de a doua condiții Altmark, Comisia pare să considere că parametrii de calcul al compensației trebuie să fie nu doar obiectivi și stabiliți în prealabil, în cadrul unei proceduri transparente, ci trebuie, în plus, să asigure eficiența gestiunii serviciului public. Or, o astfel de interpretare, incompatibilă cu modul de redactare a celei de a doua condiții Altmark, conduce la o confuzie între condiția examinată în speță și a patra condiție.

105 Interpretarea celei de a doua condiții Altmark adoptată de Comisie nu își găsește sprijin în jurisprudență, nici, de altfel, în cea de a doua parte a frazei prin care Curtea a formulat această condiție, reprodusă la punctul 102 de mai sus. Astfel, acest pasaj servește doar pentru a reaminti obiectivul comun al tuturor condițiilor Altmark luate în ansamblu, iar nu pentru a introduce în cea de a doua condiție cerința privind eficiența, care este specifică celei de a patra condiții.

106 Ținând seama de aceste elemente, este necesar să se considere că, impunând ca parametrii de calcul al compensației acordate TV2 să fie formulați astfel încât să se asigure ca executarea misiunii de serviciu public de către TV2 să fie efectuată în mod eficient, Comisia a săvârșit o eroare de drept. Întrucât respectiva eroare se referă chiar la domeniul de aplicare al celei de doua condiții Altmark, aceasta afectează aprecierea modalităților de calcul al compensației acordate TV2 efectuată de Comisie în considerentele (112)-(117) ale deciziei atacate.

107 În sfârșit, trebuie să se constate caracterul întemeiat al reproșurilor pe care reclamanta le formulează cu privire la considerentul (116) al deciziei atacate. Astfel, în măsura în care, în considerentele (112)-(115) ale deciziei atacate, Comisia efectuează o examinare a modalităților de calcul al compensației, prezentate în considerentele (105)-(111) ale acestei decizii, concluzia formulată în considerentul (116) al acesteia, potrivit căreia „nu a existat nicio mențiune privind parametrii pe baza cărora se calculează compensația”, este în contradicție cu analiza care o precedă sau chiar lipsită de sens. Comisia se limitează în acest considerent să repete conținutul celei de a doua condiții Altmark, fără a face o legătură cu observații pe care le-a formulat în considerentele precedente.

108 Prin urmare, este necesar să se constate că al treilea aspect al primului motiv al reclamantei este întemeiat.

109 Cu toate acestea, trebuie amintit că, în măsura în care anumite motive ale unei decizii sunt, prin ele însele, de natură să o justifice corespunzător cerințelor legale, viciile care ar putea afecta alte motive ale actului nu au, în orice caz, niciun efect asupra dispozitivului său. În plus, din moment ce dispozitivul unei decizii a Comisiei se întemeiază pe mai multe elemente de raționament, fiecare dintre acestea fiind suficient în sine pentru a constitui temeiul dispozitivului respectiv, acest act nu trebuie anulat, în principiu, decât dacă fiecare dintre aceste elemente este nelegal. În această ipoteză, o eroare sau o altă nelegalitate care nu ar afecta decât unul dintre elementele raționamentului nu poate fi suficientă pentru a justifica anularea deciziei în litigiu, din moment ce această eroare nu a putut avea o influență hotărâtoare în privința dispozitivului reținut de instituția care a emis decizia (a se vedea Hotărârea din 14 decembrie 2005, General Electric/Comisia, T-210/01, Rec., EU:T:2005:456, punctele 42 și 43 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2010, Evropaïki Dynamiki/Comisia, T-387/08, EU:T:2010:377, punctul 59).

110 În speță, având în vedere, pe de o parte, că sunt cumulative condițiile Altmark și, pe de altă parte, că, în decizia atacată, Comisia a considerat că atât cea de a doua, cât și cea de a patra dintre aceste condiții nu erau îndeplinite, faptul că partea deciziei atacate referitoare la cea de a doua condiție Altmark este afectată de nelegalitate nu poate fi suficient pentru admiterea acțiunii și pentru anularea deciziei atacate în măsura în care constată că măsurile în cauză constituie ajutor de stat.

111 Prin urmare, este necesar să se examineze al patrulea aspect al primului motiv, referitor la aprecierea modalităților de calcul al compensației acordate TV2 în lumina celei de a patra condiții Altmark.

– Cu privire la al patrulea aspect referitor la aprecierea modalităților de calcul al compensației acordate TV2 în lumina celei de a patra condiții Altmark

112 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al primului motiv, reclamanta, susținută de Regatul Danemarcei, afirmă, în mod similar cu argumentele referitoare la cel de al treilea aspect, că, chiar dacă în mod întemeiat a considerat Comisia că toate condițiile formulate în Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), erau aplicabile în speță și că, în plus, aceste condiții trebuiau să fie aplicate întocmai cum au fost definite de Curte în hotărârea menționată, aplicarea de către Comisie a celei de a patra condiții dintre acestea este afectată de o eroare de drept.

113 În primul rând, reclamanta susține că aprecierea Comisiei este întemeiată pe premisa eronată că era posibil, pe piața relevantă și pentru perioada în cauză, să se identifice o „întreprindere medie, bine administrată și dotată corespunzător” al cărei nivel al costurilor putea fi în mod rezonabil comparat cu cel al propriilor costuri. Reclamanta arată că, atât în general, cât și într-o situație precum cea din speță, în care misiunile de serviciu public au fost încredințate doar unor întreprinderi de stat, nu există, în Danemarca, piață pentru serviciile în cauză, nici, prin urmare, o referință utilă care să permită definirea costurilor medii legate de misiunile de serviciu public. Reclamanta consideră că o anumită misiune poate fi realizată într-un mod mai mult sau mai puțin costisitor, în funcție de nivelurile cantitativ și calitativ dorite de autoritățile care definesc misiunile și acordă mijloacele necesare executării acestora. Or, în opinia sa, nu ar exista, de exemplu, niciun răspuns obiectiv la întrebarea dacă ar fi mai mult sau mai puțin eficient să se pună accentul pe producții de teatru daneze, mai degrabă, decât pe programe de actualități, cu diferențele pe care acest lucru le implică, în materie de costuri.

114 În această privință, trebuie constatat că, în ipoteza în care întreprinderea însărcinată cu executarea unei misiuni de serviciu public nu este selectată în cadrul unui contract de achiziții publice, aplicarea celei de a patra condiții Altmark este de natură să prezinte dificultăți practice. Pe de o parte, noțiunea de întreprindere „bine administrată și dotată corespunzător” implică în mod necesar o marjă de apreciere largă a entității care o aplică. Pe de altă parte, o comparație între două întreprinderi, una publică, însărcinată cu o misiune de serviciu public, iar cealaltă privată, fără o astfel de misiune, nu este ușoară, având în vedere în special faptul că întreprinderea însărcinată cu executarea unei misiuni de serviciu public este supusă anumitor cerințe specifice de calitate. În această privință, reclamanta arată că însăși Comisia pare să recunoască dificultățile pe care le ridică o comparație între TV2 și una dintre întreprinderile concurente ale acesteia, în special admițând, în considerentul (242) al deciziei atacate, că situația operatorilor de pe piața daneză nu este comparabilă astfel încât să permită o comparație directă de cifre-cheie pe baza rezultatelor contabile.

115 Cu toate acestea, în pofida dificultăților legate de aplicarea celei de a patra condiții Altmark într-un caz în care, precum în speță, întreprinderea însărcinată cu obligații de serviciu public nu a fost selectată în cadrul unei proceduri de achiziții publice, este necesar să se respingă argumentul reclamantei.

116 Astfel, în lipsa unei proceduri de achiziții publice care să permită selectarea unui candidat capabil să execute misiunea de serviciu public la cel mai mic cost, compensația acordată trebuie să fie stabilită prin referire la o întreprindere medie, bine administrată și dotată corespunzător cu mijloacele

necesare. Căutarea unei astfel de întreprinderi urmărește să optimizeze valoarea compensației considerate necesară pentru a se îndeplini misiunea de serviciu public și pentru a se evita luarea ca referință pentru calculul valorii acestei compensații a costurilor ridicate ale unei întreprinderi ineficiente. Dacă nu se efectuează nicio optimizare a valorii compensației, nu se poate exclude, astfel, ca această compensație să implice un avantaj economic susceptibil să favorizeze întreprinderea beneficiară față de concurenții săi.

117 În plus, prin stabilirea celei de a patra condiții Altmark, Curtea a indicat că, pentru a fi îndeplinită în cazul în care beneficiarul compensației nu a fost selectat în cadrul unei proceduri de achiziții publice, trebuie să se repereze o întreprindere de referință, alta decât beneficiarul. Nu este suficient, așadar, pentru a îndeplini această condiție, ca statul membru să declare că, având în vedere caracteristicile misiunii de serviciu public, nu este posibil să se identifice pe piață o întreprindere comparabilă beneficiarului compensației pentru a se urmări în continuare să se demonstreze că beneficiarul însuși este o întreprindere „bine administrată și dotată corespunzător” în sensul acestei condiții.

118 Argumentul prezentat de reclamantă presupune, astfel cum subliniază Comisia, să fie încă imposibil să se compare costurile unor organisme de radiodifuziune publice, ca urmare a situației particulare a fiecăruia dintre ele și a fiecărui interes economic general. Acceptarea unui astfel de argument ar ajunge să golească de orice substanță cea de a patra condiție Altmark.

119 În sfârșit și în orice caz, în domeniul radiodifuziunii, o mare parte din cheltuielile organismelor de radiodifuziune private și publice sunt, în esență, similare și pot fi comparate, chiar luând în considerare obligațiile de serviciu public impuse operatorilor publici. Astfel, atât organismele de radiodifuziune private, cât și cele publice trebuie să facă față costurilor cu drepturile de proprietate intelectuală, costurilor de producție și de coproducție, cheltuielilor aferente achiziționării de bunuri și de servicii legate de dezvoltarea produselor și proiectelor sau costurilor cu personalul. În plus, o parte din programarea și din producția organismelor de radiodifuziune publice nu diferă fundamental de oferta societăților private, fapt care, cel puțin, permite, într-o anumită măsură, compararea costurilor. În aceste condiții, reclamanta nu se poate limita să susțină că nicio întreprindere „medie, bine administrată și dotată corespunzător”, în sensul celei de a patra condiții Altmark, nu poate fi identificată, fără a se fi încercat chiar să se efectueze o comparație între costurile sale și costurile unei alte întreprinderi care operează pe piața daneză a radiodifuziunii sau pe o piață similară acesteia.

120 În plus, prin acest argument, prezentat în cadrul celui de al patrulea aspect al prezentului motiv, reclamanta doar insistă, de fapt, asupra punctului pe care îl invocă în cadrul primului aspect al motivului menționat, și anume, faptul că a patra condiție Altmark nu era aplicabilă în speță. Or, acest argument a fost deja respins ca neîntemeiat.

121 Primul argument prezentat de reclamantă în cadrul celui de al patrulea aspect al primului motiv trebuie, așadar, respins.

122 În al doilea rând, reclamanta susține că, în orice caz, a patra condiție Altmark era îndeplinită, în esență, în măsura în care TV2 era supusă, în perioada în cauză, unui control anual din partea autorităților – în special Rigsrevisionen (autoritatea de audit daneză) – care urmărea să se asigure că această întreprindere era administrată bine și eficient și că nivelul costurilor sale respecta cerințele care trebuie îndeplinite de întreprinderile administrate în mod eficient și dotate corespunzător.

123 Ca răspuns la argumentele reclamantei, Comisia susține că Regatul Danemarcei nu a demonstrat că a patra condiție Altmark era îndeplinită, deși îi revenea sarcina acestei dovezi. Potrivit Comisiei, documentele prezentate de Regatul Danemarcei în cursul procedurii oficiale de investigare nu conținea nicio analiză a costurilor pe care o întreprindere medie, bine administrată și dotată corespunzător le-ar fi suportat în executarea obligațiilor de serviciu public în cauză.

124 În ceea ce privește, mai întâi, problema sarcinii probei invocată de Comisie, trebuie amintit că, deși revine Comisiei sarcina să demonstreze existența unui ajutor de stat, statul membru în cauză este obligat, conform articolului 10 alineatul (2) coroborat cu articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul nr. 659/1999, să furnizeze Comisiei toate informațiile necesare pentru a permite acesteia să ia o decizie cu privire la calificarea măsurii examinate și, eventual, la compatibilitatea sa cu piața internă.

125 În plus, reiese din jurisprudența referitoare la prima condiție Altmark că, deși statul membru dispune de o largă putere discreționară cu privire la stabilirea a ceea ce acesta consideră a fi o obligație de serviciu de interes economic general, îi revine sarcina să demonstreze că sunt îndeplinite cerințele impuse de prima condiție Altmark în ceea ce privește definirea obligațiilor de serviciu public și faptul că beneficiarul compensației a fost efectiv însărcinat cu executarea acestor obligații (Hotărârea BUPA, punctul 51 de mai sus, EU:T:2008:29, punctul 172).

126 Această jurisprudență referitoare la prima condiție Altmark poate fi transpusă celei de a patra condiții Altmark având drept efect o obligație pentru statul membru să demonstreze că, în lipsa unei cereri de ofertă publică organizate pentru a selecta întreprinderea însărcinată cu executarea misiunii de serviciu public în cauză, nivelul compensației necesare trebuie determinat pe baza unei analize a costurilor pe care o întreprindere medie, bine administrată și dotată corespunzător pentru a putea satisface exigențele de serviciu public, le-ar fi suportat pentru executarea acestei misiuni. În lipsa unei asemenea demonstrații, nu se poate exclude că acea compensație acordată întreprinderii însărcinate cu misiunea de serviciu public cuprinde un element de ajutor de stat.

127 În ceea ce privește această demonstrație în speță, Comisia și-a concentrat analiza pe controlul contabilității TV2 efectuat de Rigsrevisionen. În această privință, a arătat în considerentele (128)-(135) ale deciziei atacate că, potrivit autorităților daneze, controlul efectuat de Rigsrevisionen asupra TV2 nu consta doar într-un control administrativ și financiar al conturilor acesteia, ci privea de asemenea eficiența acestei întreprinderi. Totuși, Comisia consideră că supunerea spre aprobarea ministrului culturii danez a conturilor TV2 nu era suficientă pentru a demonstra că TV2 are costuri similare celor ale unei întreprinderi medii bine administrate. În continuare, Comisia a indicat că, în cursul procedurii oficiale de investigare, autoritățile daneze s-au bazat în principal pe raportul Rigsrevisionen din anul 2000. În acest raport, evoluția productivității TV2 era comparată, într-o anumită măsură, cu cea a DR și a posturilor publice străine, și anume British Broadcasting Corporation (BBC), Sveriges Television (SVT) și Norsk Riksringkasting (NRK). Rezulta din acest raport că DR și TV2 și-au îmbunătățit productivitatea între 1990 și 1999 și că evoluția productivității DR și TV2 era mai bună sau comparabilă cu cea a celorlalte trei posturi publice. Comisia a considerat că acest raport nu era suficient pentru a demonstra îndeplinirea celei de patra condiții Altmark, în special pentru următoarele motive:

— în primul rând, Comisia a contestat interesul, din punctul de vedere al celei de a patra condiții Altmark, al unei verificări *a posteriori* a costurilor, în cazurile în care nu a avut loc o analiză a costurilor înainte de stabilirea cuantumului compensației;

— în al doilea rând, aceasta a arătat că raportul Rigsrevisionen din anul 2000 era întocmit după acordurile privind mass-media care stabileau valoarea compensației (a se vedea punctul 94 de mai sus). Aceasta nu demonstra, așadar, că respectiva compensație a fost stabilită pe baza costurilor care ar fi fost suportate de o întreprindere medie, bine administrată, pentru executarea obligațiilor sale de serviciu public;

— în al treilea rând, raportul ar privi o comparație cu alte posturi publice, niciunul dintre acestea neputând fi considerat o întreprindere „medie”. Comisia a arătat, în această privință, că nu este posibilă formularea niciunei concluzii în ceea ce privește a patra condiție Altmark pe baza comparării productivității DR cu cea a TV2, dat fiind că DR nu putea beneficia de venituri din publicitate și că nivelul compensației sale era stabilit pe aceeași bază ca cel al compensației TV2. Aceasta nu corespundea, așadar, unui post de televiziune mediu. În plus, în ceea ce privește

comparația cu operatorii străini de radiodifuziune, raportul compară doar evoluția productivității TV2 cu cea a celorlalți operatori de radiodifuziune, dar nu exprimă niciun punct de vedere privind nivelul de eficiență propriu-zis și, implicit, costurile propriu-zise. În special, o evoluție mai puțin satisfăcătoare a productivității poate avea mai multe explicații, inclusiv faptul că eficiența propriu-zisă era mai ridicată la începutul perioadei sau că operatorul de radiodifuziune nu avea posibilitatea să își crească timpul de emisie. În ceea ce privește comparația cu posturile publice străine, Comisia a constatat că raportul se limita să compare evoluția productivității TV2 cu cea a unuia dintre celelalte posturi publice și nu verifica nivelul eficienței în sine, nici costurile. Această informație nu era concludentă, în opinia Comisiei, din punctul de vedere al celei de a patra condiții Altmark, deoarece tendința de scădere a productivității unui post de televiziune poate fi din cauzată de numeroși factori;

— în al patrulea rând, Comisia a arătat că însuși Rigsrevisionen ar fi indicat în raportul său că nu examinase conturile posturilor străine în mod detaliat și că puteau apărea, așadar, discrepanțe între activitățile acestor posturi și metoda lor de calcul al elementelor de contabilitate individuale. Rigsrevisionen ar fi indicat, de asemenea, că scopul raportului menționat era de a compara evoluția productivității, iar nu nivelul productivității și că nu ar fi investigat în continuare cauzele evoluției observate.

128 Comisia a concluzionat, pe baza tuturor acestor observații, că raportul elaborat de Rigsrevisionen în anul 2000 nu permitea să se concluzioneze că costurile TV2 corespund costurilor pe care o întreprindere medie, bine administrată și dotată corespunzător, le-ar fi suportat pentru executarea misiunii sale de serviciu public.

129 Reclamanta, susținută de Regatul Danemarcei, critică această motivație din două perspective. Pe de o parte, invocă argumente cu privire la natura auditului efectuat de Rigsrevisionen care vizează în special considerentul (128) al deciziei atacate. Pe de altă parte, aceasta critică aprecierea, de către Comisie, a raportului Rigsrevisionen din anul 2000.

130 Înainte de a examina aceste argumente în detaliu, trebuie să se constate că, prin argumentele sale, reclamanta urmărește, în esență, să dovedească faptul că TV2 era o întreprindere „bine administrată și dotată corespunzător”, aspect care ar fi confirmat de auditurile anuale din partea Rigsrevisionen cărora aceasta le-a fost supusă și documentat prin raportul Rigsrevisionen din anul 2000. Reclamanta nu contestă în special constatarea Comisiei potrivit căreia raportul Rigsrevisionen din anul 2000 era redactat pe baza acordurilor privind mass-media de stabilire a valorii compensației.

131 În această privință, s-a menționat deja la punctul 117 de mai sus că a patra condiție Altmark, astfel cum a fost formulată de Curte în hotărârea sa, impune ca, în cazul în care beneficiarul compensației nu a fost selectat în cadrul unei proceduri de achiziții publice, nivelul compensației să se stabilească pe baza unei analize a costurilor unei întreprinderi de referință care funcționează în condiții normale de piață și care trebuie să fie alta decât beneficiarul. Trebuie să se constate că Curtea nu a sugerat nicidecum că, în cazurile în care beneficiarul compensației nu a fost selectat în cadrul unei proceduri de achiziții publice, ar fi posibil, pentru a se îndeplini această condiție, să se demonstreze că beneficiarul era, el însuși, o întreprindere „bine administrată și dotată corespunzător”.

132 Prin urmare, argumentele reclamantei, susținută de Regatul Danemarcei, în ansamblul lor, nu sunt de natură să demonstreze că, prin constatarea faptului că a patra condiție Altmark nu a fost îndeplinită în speță, Comisia săvârșise o eroare. În orice caz și presupunând că, astfel cum pretinde reclamanta, a patra condiție Altmark ar trebui aplicată în speță, în esența sa ori mai puțin riguros (a se vedea punctele 67-72 de mai sus), nici aceste argumente nu rezistă unei analize mai detaliate, expusă în continuare.

133 În primul rând, în ceea ce privește natura controlului efectuat de Rigsrevisionen, reclamanta susține că în mod eronat a considerat Comisia că acest control se limita la un audit administrativ și financiar al conturilor. Comisia ar fi apreciat în mod eronat competențele Rigsrevisionen și rolul pe care îl are în ordinea constituțională daneză. Potrivit reclamantei, Rigsrevisionen efectuează anual un audit al conturilor TV2 și examinează, cu această ocazie, dacă întreprinderea este administrată în mod eficient și în special dacă aceasta aplică o gestiune eficientă a costurilor. În plus, rapoartele Rigsrevisionen ar fi documente accesibile publicului și supuse parlamentului danez și auditorilor de stat care pot semnala eventuale nereguli. Acestea nu pot fi considerate, așadar, pur și simplu documente care stau la baza aprobării conturilor TV2 de către ministrul culturii danez. În sfârșit, potrivit reclamantei, este eronată afirmația Comisiei potrivit căreia o verificare *a posteriori* nu este relevantă din punctul de vedere al celei de a patra condiții Altmark. Astfel, în opinia sa, un control al eficienței gestiunii unei întreprinderi pe baza costurilor sale se poate face numai ulterior.

134 În această privință, trebuie să se sublinieze că, în considerentul (128) al deciziei atacate, Comisia arată că

„[Regatul] Danemarc[ei] susține că, în cadrul activității permanente de control al TV2, autoritatea națională de audit [(Rigsrevisionen)] a desfășurat audituri administrative și financiare asupra conturilor TV2, precum și că au fost efectuate controale permanente, inclusiv din considerente de eficiență.”

135 În plus, ca răspuns la acest argument, Comisia constată în același considerent că:

„[aceasta] consideră că supunerea spre aprobarea ministrului culturii a conturilor TV2 nu este suficientă pentru a demonstra că TV2 are costuri similare celor ale unei întreprinderi medii bine gestionate.”

136 Comisia nu pare astfel să facă distincția, pe de o parte, între auditul efectuat de un organ administrativ independent cum ar fi autoritatea națională de audit, în speță Rigsrevisionen, și, în al doilea rând, un audit efectuat de un ministru de tutelă.

137 Interogate, în ședință, despre relația dintre auditul efectuat de ministrul culturii danez și cel exercitat de Rigsrevisionen, reclamanta și Regatul Danemarcei au precizat, fără a fi contrazise de Comisie, că, în conformitate cu legislația daneză aplicabilă, rapoartele de audit al conturilor TV2, pregătite de cea din urmă, erau supuse aprobării ministrului culturii danez, care putea, în acest temei, să propună eventual parlamentului danez măsuri care ar trebui adoptate.

138 În plus, în ședință, părțile au prezentat observațiile lor cu privire la documentele prezentate de reclamantă și de Regatul Danemarcei ca răspuns la o măsură de organizare a procedurii, și anume textul Lov om revision af statens regnskaber (Legea cu privire la auditul conturilor statului), în special articolul 3 din aceasta, precum și alte acte normative care organizau competențele Rigsrevisionen în perioada în cauză.

139 Rezultă din documentele prezentate de Regatul Danemarcei că, în perioada 1995-2002, articolul 3 din Lov om revision af statens regnskaber avea următorul cuprins:

„În cursul auditului, se verifică acuratețea conturilor și dacă deciziile care privesc reeditarea conturilor sunt conforme cu autorizațiile emise, cu legile și cu alte reglementări, precum și cu acordurile și cu practicile obișnuite. Se efectuează de asemenea o apreciere a măsurii în care se ține seama de interesul bunei gestiuni financiare în administrarea resurselor și în gestiunea întreprinderilor incluse în conturile respective.”

140 Regatul Danemarcei a prezentat, în plus, textul lucrărilor pregătitoare privind Lov om revision af statens regnskaber, susținând că, în tradiția juridică daneză, acest tip de texte se bucură de o importanță deosebită. Dispozițiile relevante ale lucrărilor pregătitoare menționate arată că:

„Potrivit articolului 3 din Legea privind auditul conturilor de stat, auditul exercitat de Rigsrevisionen presupune, în afară de auditul financiar care constituie o verificare a exactității conturilor și a respectării autorizațiilor și reglementează, de asemenea, o «[…] apreciere a măsurii în care se ține seama de interesul bunei gestiuni financiare în administrarea resurselor și în gestiunea întreprinderilor incluse în conturile respective», [ș]i anume, în special controlul productivității și al eficienței. Întrucât aceste moduri de organizare funcționează doar în parte în condițiile de piață, auditul de gestiune își găsește justificarea în mare măsură în înlocuirea mecanismelor pieței și în rectificarea lor.”

141 Regatul Danemarcei concluzionează, în acest temei, că, pe toată perioada în cauză, productivitatea și eficiența TV2 au fost supuse unui audit permanent. Acest control ar fi completat de un audit special în temeiul articolului 17 alineatul 2 din Lov om revision af statens regnskaber, ale cărui concluzii au fost formulate în raportul Rigsrevisionen din anul 2000.

142 În răspuns, Viasat afirmă că auditurile de gestiune anuale nu priveau productivitatea și eficiența TV2, ci doar existența instrumentelor de management având forma sistemelor de gestiune. Singurul audit la care a fost supusă TV2 în perioada în cauză, referitoare la productivitatea TV2, ar fi cea care a dat naștere raportului Rigsrevisionen din anul 2000.

143 Rezultă, desigur, din dispozițiile invocate de Regatul Danemarcei că întinderea controlului exercitat de Rigsrevisionen depășește un simplu audit administrativ al conturilor și privește eficiența gestionării TV2. Cu toate acestea, este cert că singurul document care prezintă rezultatul practic al controlului efectuat de această instituție supus Comisiei în cursul procedurii administrative este raportul Rigsrevisionen din anul 2000.

144 Or, în ceea ce privește acest raport, trebuie arătat că reclamanta se limitează să constate că nu este valabilă criticarea acestui raport de către Comisie în măsura în care Comisia îi reproșează că a fost întocmit ulterior celor două acorduri cvadrienale privind mass-media și că nu includea comparații cu „canale de televiziune medii”.

145 O astfel de argumentație nu este suficientă pentru a repune în discuție constatarea Comisiei, în considerentul (135) al deciziei atacate, potrivit căreia raportul Rigsrevisionen din anul 2000 nu permitea concluzia că nivelul costurilor TV2 era similar cu cel al costurilor care ar fi fost suportate de o întreprindere medie, bine administrată, pentru executarea misiunilor de serviciu public. Astfel, această constatare se întemeiază pe mai multe critici formulate de Comisie în ceea ce privește raportul Rigsrevisionen din anul 2000 (a se vedea punctul 127 de mai sus), care nu sunt contestate în mod expres de reclamantă. În special, reclamanta nu contestă faptul că scopul acestui raport era de a examina evoluția productivității DR și a TV2 pe o perioadă de zece ani, între anii 1991 și 2000, iar nu să stabilească nivelul productivității acestor două entități, nici faptul că acest raport nu analizează cauzele creșterii sau ale scăderii productivității. Or, datele referitoare la evoluția productivității TV2 nu permit să se formuleze concluzii cu privire la aspectul dacă nivelul compensației care i-a fost acordată corespundea costurilor pe care o întreprindere medie, bine administrată și dotată corespunzător le-ar fi suportat pentru executarea obligațiilor de serviciu public care i-au fost încredințate.

146 Reclamanta nu contestă nici faptul că raportul Rigsrevisionen din anul 2000 nu se întemeiază pe o analiză detaliată a conturilor posturilor străine și nu repune în discuție concluzia Comisiei care susține că o comparare a productivității TV2 cu DR și cu posturi publice străine, și anume posturi care nu funcționau în condițiile normale de piață, nu este concludentă în ceea ce privește a patra condiție Altmark.

147 În sfârșit, trebuie să se arate precum Viasat că raportul în cauză a fost publicat în noiembrie 2000, adică după încheierea ultimului acord cvadrienal privind mass-media (a se vedea punctul 94 de mai sus). În consecință, chiar dacă acest raport a constatat o creștere a productivității TV2, acest fapt nu a putut influența nivelul compensației acordate TV2 în perioada în cauză.

148 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se considere că argumentele prezentate de reclamantă nu sunt suficiente pentru a demonstra că, prin examinarea modalităților de calcul al compensației acordate TV2 în lumina celei de a patra condiții Altmark, Comisia a săvârșit o eroare de drept.

149 După cum s-a subliniat deja, reiese atât din Hotărârea Altmark, punctul 7 de mai sus (EU:C:2003:415), cât și din jurisprudența care a urmat acesteia, citată la punctul 54 de mai sus, că respectivele condiții pe care le-a formulat pentru a stabili că o compensație a obligațiilor de serviciu public nu conferă beneficiarului acestei compensări un avantaj sunt cumulative. Din moment ce nu se stabilește că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin constatarea că modalitățile de calcul al compensației acordate TV2 pentru executarea obligațiilor de serviciu public cu care era însărcinată nu îndeplineau a patra condiție Altmark, trebuie să se constate că măsurile în cauză au conferit TV2 un avantaj în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

150 În consecință, al patrulea aspect al primului motiv al reclamantei trebuie respins.

151 Rezultă că primul motiv trebuie respins, în pofida erorii săvârșite de Comisie în ceea ce privește aprecierea celei de a doua condiții Altmark.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 107 alineatul (1) TFUE, întrucât Comisia a concluzionat că resursele provenind din taxa de radiodifuziune plătite de TV2 către posturile sale regionale constituiau ajutoare de stat acordate TV2

152 Prin intermediul celui de al treilea motiv, invocat în susținerea celui de al doilea capăt de cerere subsidiar, reclamanta susține că în mod eronat a inclus Comisia în calculul compensației veniturile obținute din taxa de radiodifuziune care, între anii 1997 și 2002, după ce au fost transferate de la Fondul TV2 către TV2, au fost plătite ulterior de aceasta din urmă către posturile sale regionale. Astfel, după lichidarea, la sfârșitul anului 1996, a Fondului TV2, însărcinat cu misiunea de repartizare a veniturilor provenind de la DR între posturile regionale, în sarcina TV2 a fost atribuită această misiune de către legiuitor. Reclamanta susține că cele opt posturi regionale ale TV2 erau persoane distincte din punct de vedere juridic, responsabile pentru propriile programe, cu propriile producții, venituri, cheltuieli, consiliu de administrație, conturi și personal. Rolul TV2 s-ar fi limitat, în acest context, la cel al unui „organism de plată” sau al unui „canal de plată” și aceasta nu ar fi obținut niciun avantaj din veniturile transferate acestor posturi. În acest context, TV2 nu ar putea fi calificată ca beneficiar al acestor venituri, nici nu ar putea fi răspunzătoare pentru plata de dobânzi, pentru perioada de nelegalitate, în sensul Hotărârii CELF, punctul 38 de mai sus (EU:C:2008:79), pentru veniturile menționate.

153 Ca răspuns la aceste argumente, Comisia susține că motivul reclamantei rezultă dintr-o interpretare eronată a considerentului (194) al deciziei atacate. Ar reieși doar din acest considerent că sumele în cauză au fost neutralizate în cadrul calculului supracompensării. Astfel, aceste sume ar fi fost incluse, atât în venituri, cât și în cheltuieli, astfel încât nu ar fi avut niciun efect asupra calculului final prezentat în tabelul nr. 1 care figurează în decizia atacată, în continuarea considerentului (195). Comisia afirmă deopotrivă că, în opinia sa, TV2 nu era beneficiara ajutorului furnizat posturilor regionale și nu a obținut niciun avantaj ca urmare a rolului său intermediar. Reclamanta nu datora, așadar, dobânzi pentru perioada de nelegalitate, în sensul Hotărârii CELF, punctul 38 de mai sus (EU:C:2008:79), cu privire la aceste sume și, prin urmare, referitor la acest aspect, ar avea un interes de a exercita acțiunea în anulare.

154 Ca urmare a explicațiilor Comisiei, reclamanta admite, în replică, faptul că al treilea motiv al său rezultă dintr-o interpretare eronată a considerentului în cauză și constată că acest motiv poate fi respins ca lipsit de obiect. În ședință, reclamanta a declarat că aluziile pe care le-a formulat în replică nu trebuiau interpretate în sensul că se desista de acest motiv. Reclamanta a solicitat Tribunalului să indice motivul pentru care înțelegerea sa asupra deciziei atacate cu privire la acest aspect era incorectă și, prin urmare, să îi respingă motivul ca întemeiat pe o premisă eronată.

155 La rândul său, Viasat se distanțează de observațiile Comisiei și afirmă că veniturile în cauză constituie un ajutor de stat al cărui beneficiar era TV2 și face trimitere, în acest sens, la observațiile sale expuse în memoriul în replică pe care l-a prezentat în cauza T-125/12.

156 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, dispozițiile articolului 40 al patrulea paragraf din Statutul Curții de Justiție și ale articolului 116 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, care reglementează intervenția, nu interzic ca intervenientul să menționeze argumente diferite de argumentele părții pe care o susține, cu condiția să nu modifice cadrul litigiului și ca intervenția să aibă ca obiect tot susținerea concluziilor acestei părți (Hotărârea din 3 aprilie 2003, Royal Philips Electronics/Comisia, T-119/02, Rec., EU:T:2003:101, punctele 203 și 212). În speță, trebuie constatat că, întocmai Comisiei, Viasat solicită respingerea celui de al treilea motiv. Ea prezintă, desigur, argumente diferite de cele prezentate de Comisie, fapt neinterzis, în conformitate cu jurisprudența citată anterior. Nu trebuie să se țină seama totuși, în contextul prezentei cauze, de observațiile Viasat prezentate în cauza T-125/12, la care aceasta face trimitere, din moment ce acestea figurează într-un document aferent unei spețe distincte, care nu a fost depus la dosarul prezentei cauze.

157 În ceea ce privește cererea reclamantei de a se respinge al treilea motiv al său ca întemeiat pe o premisă eronată, trebuie să se constate că, astfel cum s-a amintit la punctul 154 de mai sus, reclamanta a răspuns negativ la întrebarea dacă aceasta se desista de al treilea motiv. În aceste condiții, declarația sa potrivit căreia Tribunalul trebuie să respingă acest motiv indicând rațiunea pentru care înțelegerea pe care aceasta o are asupra considerentului (194) al deciziei atacate este eronată nu poate fi înțeleasă decât în sensul că reclamanta consideră că al treilea motiv al acesteia trebuie respins numai dacă Tribunalul confirmă interpretarea considerentului menționat susținută de Comisie. În schimb, declarația reclamantei înseamnă deopotrivă că, în ipoteza în care Tribunalul ar ajunge la concluzia Curții că respectivul considerent în cauză are un sens diferit de cel pe care i-l atribuie Comisia, acesta ar trebui să analizeze pe fond al treilea motiv menționat. În consecință, într-o primă etapă, ar trebui să se verifice dacă interpretarea considerentului (194) al deciziei atacate, propusă de Comisie, este corectă.

158 Considerentul (194) al deciziei atacate se află în acea parte a acestei decizii privind aprecierea, în lumina articolului 106 alineatul (2) TFUE, a compatibilității ajutorului acordat TV2 cu TFUE. Acesta are următorul cuprins:

„Trebuie observat, de asemenea, că Comisia a inclus în calcul taxa de radiodifuziune pentru perioada 1997-2002 care a fost transferată către posturile regionale TV2 prin intermediul TV2. Comisia consideră că, deoarece aceste sume au fost primite de TV2 și apoi transferate posturilor regionale, trebuie să fie incluse în calcul atât sub formă de venituri, cât și sub formă de cheltuieli, ceea ce, în mod concret, înseamnă că nu influențează calculul de mai jos al Comisiei.”

159 Reiese astfel din acest considerent că resursele furnizate posturilor regionale ale TV2 fac parte din veniturile obținute din taxa de radiodifuziune acordate TV2. Or, astfel cum reiese din considerentele (74), (101) și (153) ale deciziei atacate, Comisia a calificat aceste resurse ca ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. Un ajutor de stat presupune, prin definiție (a se vedea punctul 46 de mai sus), un avantaj acordat unui beneficiar. În ipoteza unei sume plătite unei părți obligate să transfere această sumă în întregime unei terțe părți, nu poate fi vorba, în principiu, despre un avantaj acordat părții care acționează numai ca „organism de plată” sau drept „canal de plată”. Într-un astfel de

caz, suma în cauză doar tranzitează patrimoniul acestei din urmă părți. O concluzie contrară nu poate fi admisă decât dacă s-ar fi demonstrat că acest unic tranzit conferă părții în cauză un profit, de exemplu, sub formă de dobânzi pentru perioada în care se află în posesia acestei sume.

160 Dacă, astfel cum susține reclamanta și cum Comisia pare să accepte, resursele transferate posturilor regionale ale TV2 nu au constituit un ajutor de stat plătit TV2, ar fi logică așteptarea ca Comisia să facă o referire specială la resursele menționate în partea din decizia atacată consacrată calificării măsurilor în cauză drept ajutor de stat, pentru a preciza că aceste resurse nu se încadrează în această calificare. Or, nicio referire în acest sens nu figurează în partea relevantă a deciziei atacate.

161 Dimpotrivă, rezultă fără îndoială din considerentele (101) și (153), care figurează în partea din decizia atacată consacrată calificării măsurilor în cauză drept ajutoare de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, că, potrivit Comisiei, toate veniturile obținute din taxa de radiodifuziune constituiau un ajutor de stat acordat TV2. Astfel, în considerentul (101) al deciziei atacate, Comisia a constatat că veniturile obținute din taxa de radiodifuziune conferau un avantaj economic și financiar pentru TV2 și, în considerentul (153) al deciziei atacate, aceasta a concluzionat că ansamblul măsurilor în cauză, inclusiv veniturile obținute din taxa de radiodifuziune, constituiau ajutoare de stat în favoarea TV2.

162 Trebuie amintit, în plus, că considerentul (194) al deciziei atacate figurează în partea din această decizie consacrată aprecierii compatibilității cu piața internă a ajutorului de stat acordat TV2, ceea ce presupune, evident, existența unui ajutor. Prin urmare, pare puțin probabil ca un considerent care figurează în această parte a deciziei atacate să poată fi interpretat în sensul că exclude de la calificarea drept ajutor de stat a unei părți din sumele primite de TV2. Dacă aceste sume nu ar fi fost ajutoare, nu ar mai exista niciun motiv să se facă trimitere la aceasta la momentul aprecierii compatibilității ajutorului în cauză.

163 În aceste condiții, se impune o interpretare a considerentului (194) al deciziei atacate diferită de cea preconizată atât de reclamantă, cât și de Comisie. În această privință, trebuie să se țină seama de faptul că, în partea deciziei atacate din care face parte considerentul (194), se punea problema de a stabili dacă și în ce măsură ajutorul acordat TV2 constituia o supracompensare. Considerentul (194) trebuie, așadar, să fie înțeles în sensul că Comisia a considerat că, în ceea ce privește resursele furnizate de TV2 posturilor regionale, nu era vorba despre o supracompensare. Prin urmare, aceasta a inclus sumele respective, atât în veniturile obținute de TV2 (care constituie un ajutor de stat), cât și în cheltuielile justificate ale TV2. Or, includerea unei sume în coloana veniturilor, pentru a deduce ulterior această sumă din coloana cheltuielilor, nu are, astfel cum se arată în mod corect în considerentul (194) al deciziei atacate, „nicio consecință pentru calculul” supracompensării.

164 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că, spre deosebire de ceea ce a susținut Comisia în fața Tribunalului, considerentul (194) al deciziei atacate nu poate fi interpretat în sensul că resursele plătite de TV2 posturilor regionale nu constituiau un ajutor în favoarea acesteia din urmă.

165 În aceste condiții, este necesar să se analizeze, într-o a doua etapă, temeinicia argumentelor invocate de reclamantă în cadrul prezentului motiv pentru a contesta concluzia potrivit căreia resursele menționate constituie un ajutor.

166 Trebuie arătat, în această privință, că rezultă în mod logic din considerațiile prezentate la punctele 161 și 162 de mai sus că resursele plătite de TV2 posturilor regionale nu pot omite calificarea drept ajutor de stat decât în ipoteza în care ar fi vorba despre sume transferate TV2 în scopul unic de a fi, ulterior, transferate integral de aceasta posturilor regionale. Într-un astfel de caz, TV2 nu ar avea o altă obligație decât să transfere posturilor regionale sumele care îi fuseseră plătite în acest scop, ceea ce înseamnă, în mod logic, că, în ipoteza în care nicio sumă nu fusese transferată către TV2, acesta din urmă nu ar fi

obligată să plătească nimic posturilor regionale. Numai în cazul în care s-ar fi împlinit aceste condiții s-ar putea spune, astfel cum afirmă TV2, că rolul său se limita la cel al unui „organism de plată” sau al unui „canal de plată”.

167 În schimb, ipoteza avută în vedere la punctul 166 de mai sus nu poate fi permisă în cazul în care se dovedește că TV2 și-a asumat ea însăși obligații de plată față de posturile regionale, cărora trebuia să se conformeze în orice situație, inclusiv în situația în care nu ar fi perceput nicio sumă provenind din taxa de radiodifuziune. Într-un astfel de caz, sumele plătite efectiv de TV2 posturilor regionale ar constitui, desigur, costuri reale pe care aceasta le-ar fi suportat și, dacă i-ar fi fost plătit un ajutorul egal cu sumele menționate pentru a putea face față respectivelor cheltuieli, nu se poate vorbi despre o supracompensare.

168 Or, niciun element din argumentația reclamantei nu permite să se concluzioneze că ipoteza avută în vedere la punctul 166 de mai sus trebuie reținută în speță. Dimpotrivă, faptele, astfel cum reiese din decizia atacată și din dosar, fără a fi contestate de reclamantă, permit să se concluzioneze că mai degrabă ipoteza avută în vedere la punctul 167 de mai sus corespunde realității faptelor.

169 Rezultă astfel din articolul 1 din Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, anexată de reclamantă la cererea introductivă, în versiunea sa din 24 iunie 1994, că dreptul de a difuza programe audiovizuale definite în legea menționată a fost acordat, pe de o parte, DR și, pe de altă parte, „TV2, astfel cum este vizată în capitolul 4” din această lege. În acest capitol 4 figura articolul 18, care prevedea că „TV2 este o instituție autonomă al cărei obiect constă, prin intermediul unor activități de programare independente, să producă și să difuzeze programe de televiziune naționale și regionale” și că, „drept parte a programării lor, stațiile regionale ale TV2 vizate la articolul 21 trebuie să se asigure, în plus, că emisiunile au o acoperire regională”. Articolul 21 prevedea la alineatul 1 că „[p]oate fi creat un anumit număr de stații de regionale” și că „[f]iecare stație acoperă teritoriul unuia sau mai multor departamente.” Următoarele alineate ale articolului 21 descriau condițiile creării posturilor regionale, precizând că crearea unei stații regionale trebuia aprobată de un ministru.

170 Versiunea dispozițiilor relevante prevăzute la punctul 169 de mai sus a rămas în vigoare până la modificarea prin Legea din 22 martie 2001. În urma acestor modificări, articolul 1 din Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed avea următorul conținut: „Au dreptul de a difuza programe audiovizuale, precum cele indicate la articolul 2 următoarele entități: 1. DR, astfel cum se prevede la capitolul 3; 2. TV2, astfel cum se prevede la capitolul 3 […]”. În acest capitol 3 figura articolul 21, care prevedea că „TV2 este compusă, în plus față de entitatea cu vocație națională, din opt stații regionale pe lângă care este desemnat un consiliu al comunității regionale ai cărui membri provin din sfera culturală, socială și regională, în toate formele sale”.

171 Din aceste texte rezultă că, pentru a executa o parte a misiunii care i-a fost încredințată de legiuitor, și anume difuzarea de programe regionale, TV2 trebuia să fi utilizat serviciile posturilor regionale, ceea ce înseamnă că, în schimb, trebuia să își asume față de acestea din urmă obligația să le plătească o remunerație adecvată pentru aceste servicii, care le-ar permite să furnizeze serviciile în cauză. Cu alte cuvinte, TV2 trebuia să își asume ea însăși obligații față de posturile regionale și rolul său nu se limita la cel al unui simplu „canal de tranzit” de plăți provenind din taxa de radiodifuziune către posturile regionale. Faptul, presupunând a fi fost dovedit, că posturile regionale dispuneau de propria personalitate juridică, distinctă de cea a TV2, nu are niciun efect în această privință.

172 Pe de o parte, considerațiile de mai sus sunt confirmate de ultima modificare a Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed intervenită în perioada în cauză, interpretată în lumina argumentelor reclamantei. Reclamanta afirmă astfel că misiunea sa de redistribuire a resurselor obținute din taxa de radiodifuziune a încetat începând din anul 2003, cu ocazia transformării TV2 în societate pe acțiuni. Or, tocmai în acest moment a intrat în vigoare modificarea Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, după care articolul 1 din respectiva lege a avut următoarea redactare: „Au dreptul de a difuza programe audiovizuale, cum ar fi cele indicate la articolul 2 următoarele entități: 1) DR, astfel cum se prevede în

capitolul 4; 2) TV2, astfel cum se prevede în capitolul 6; 3) Stații regionale ale TV2, astfel cum se prevede în capitolul 6 […]”. Această modificare confirmă faptul că din ianuarie 2003 posturile regionale s-au separat de TV2 și, prin urmare nu mai este necesar să își asume obligații în privința acestor stații.

173 Pe de altă parte, atunci când a fost interogată cu privire la acest aspect în cadrul ședinței, reclamanta a confirmat că obligația care îi revenea până la sfârșitul anului 2002 era de a finanța activitățile posturilor sale regionale, chiar și într-o situație – ipotetică – în care nu ar fi primit veniturile din taxa de radiodifuziune Din moment ce, în anul 2003, posturile regionale au devenit independente de TV2, obligația de a le finanța prin venituri din taxa de radiodifuziune a dispărut.

174 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o eroare de drept, în măsura în care Comisia a considerat că veniturile din publicitate plătite TV2 prin intermediul Fondului TV2 constituiau ajutoare de stat

175 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, prezentat în susținerea celui de al treilea capăt de cerere, reclamanta reproșează Comisiei o eroare de drept, în măsura în care a considerat drept ajutoare de stat sumele provenind din venituri din publicitate pentru anii 1995 și 1996, care îi fuseseră transferate prin intermediul Fondului TV2. Reclamanta susține că era vorba despre venituri provenind din activitatea proprie, care nu pot fi considerate ajutoare de stat.

176 Pentru a capta problema specifică ce face obiectul acestui motiv, trebuie arătat mai întâi că, astfel cum rezultă din Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus (EU:T:2008:457, punctul 160), în anii 1995 și 1996 (și spre deosebire de perioada ulterioară), spațiile publicitare ale TV2 nu erau comercializate de TV2 însăși, ci de o societate terță (TV2 Reklame A/S) și emolumentul acestei comercializări era transferat către TV2 prin intermediul Fondului TV2.

177 În Hotărârea TV2 I, punctul 11 de mai sus (EU:T:2008:457, punctele 162 și 167), Tribunalul a constatat că, în Decizia TV2 I, Comisia realizase, în practică, o contopire a veniturilor din publicitate aferente anilor 1995 și 1996 cu taxa de radiodifuziune și nu își îndeplinise obligația de motivare în ceea ce privește luarea în considerare, *de facto*, drept resurse de stat a veniturilor din publicitate aferente anilor 1995 și 1996. Tribunalul a concluzionat, în consecință, că trebuia să se admită acțiunea în această cauză, în măsura în care viza veniturile din publicitate aferente anilor 1995 și 1996 și, prin urmare, să anuleze Decizia TV2 I în măsura în care inclusese veniturile respective printre resursele de stat.

178 Ca urmare a acestei anulări, Comisia a trebuit să reexamineze, în decizia atacată, problema caracterului de ajutoare de stat a veniturilor din publicitate ale TV2 aferente anilor 1995 și 1996, fapt pe care l-a realizat în considerentele (75)-(90) ale acestei decizii.

179 În considerentul (77) al deciziei atacate, Comisia a arătat că trebuia să demonstreze dacă veniturile din publicitate obținute în anii 1995 și 1996 puteau fi calificate drept resurse de stat în lumina Hotărârii din 13 martie 2001, PreussenElektra (C-379/98, Rec., EU:C:2001:160). Comisia a considerat, în acest scop, că trebuia să stabilească dacă respectivele venituri din publicitate se aflau sub controlul statului.

180 Comisia a concluzionat că aceasta era situația, întemeindu-se pe modalitățile stabilite în legislația daneză pentru gestionarea acestor venituri. Astfel, ea a constatat că o societate autonomă, independentă de TV2, societatea TV2 Reklame, fusese creată pentru a vinde spațiile publicitare ale TV2. Tocmai între această societate și clienții de publicitate ar exista o legătură contractuală [considerentul (80) al deciziei atacate].

181 În considerentul (81) al deciziei atacate, Comisia a arătat următoarele:

„Nu exista nicio obligație ca fondurile de la TV2 Reklame să fie transferate la Fondul TV2. Acest transfer a fost decis de statul danez. Ministrul culturii trebuia să stabilească cota din profiturile TV2 Reklame care urma să fie transferată către Fondul TV2. Această decizie a fost adoptată timp de unul sau de mai mulți ani la rând, cu aprobarea parlamentului danez (Comisia parlamentară permanentă de finanțe). Ministrul culturii avea competența de a decide dacă profitul netransferat urma să fie utilizat, după aprobarea în acest sens de către Comisia de finanțe, pentru rambursarea garanției de stat emise anterior pentru TV2 Reklame sau în scopuri culturale."

182 Nota de subsol 37, la care se face trimitere în considerentul (81) al deciziei atacate, menționează articolul 29 din Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, în versiunea sa modificată din 24 iunie 1994, pentru a susține teza potrivit căreia ministrul culturii danez decidea ce parte din veniturile din publicitate s-ar plăti Fondului TV2. Această dispoziție prevede, printre altele, că „Fondul TV2 este deopotrivă alimentat din veniturile generate de publicitatea pe TV2" și că „[m]inistrul culturii stabilește timp de unul sau de mai mulți ani la rând, cu acordul Comisiei pentru finanțe din parlament, ponderea profitului TV2 Reklame A/S care trebuie să fie plătită Fondului TV2".

183 Comisia a constatat, de asemenea, în considerentul (82) al deciziei atacate că, „[î]n practică, în 1995 și în 1996, toate fondurile TV2 Reklame au fost transferate Fondului TV2".

184 Comisia a constatat, în continuare, că nu exista nicio obligație de a transfera anual sumele din Fondul TV2 către TV2. Acest transfer ar fi fost decis de statul danez și, în practică, în 1995 și în 1996, TV2 nu a primit toate veniturile din publicitate de la Fondul TV2 în anul 1995 și în 1996 [considerentele (84) și (85) ale deciziei atacate]. În plus, în cadrul Fondului TV2, nu existau conturi separate pentru veniturile din publicitate și pentru taxa de radiodifuziune și veniturile netransferate către TV2 au fost acumulate în Fondul TV2. Aceste venituri ar fi fost transferate către TV2 după lichidarea Fondului TV2 [considerentul (86) al deciziei atacate].

185 În considerentul (87) al deciziei atacate, Comisia a respins un argument al autorităților daneze, care, întemeindu-se pe o scrisoare a ministrului justiției danez din 22 noiembrie 2003, arătaseră că TV2 avea drepturi asupra veniturilor din publicitate. Această scrisoare ar preciza că resursele din Fondul TV2 ar putea fi utilizate exclusiv pentru finanțarea activităților TV2. Comisia a invocat în această privință faptul că legea daneză nu prevedea nicio obligație de a transfera totalitatea veniturilor din publicitate către TV2, decizia privind suma care trebuia transferată către TV2 aparținând exclusiv ministrului.

186 Comisia a amintit de asemenea că TV2 nu avea o relație contractuală cu clienții finali de publicitate și nici o influență asupra activităților de publicitate [considerentul (88) al deciziei atacate]. Aceasta a apreciat, în consecință, în lumina tuturor acestor elemente, că ministrul deținea controlul asupra sumelor aparținând TV2 Reklame și existente în Fondul TV2 și că, în consecință, veniturile din publicitate din anii 1995 și 1996 care au fost transferate către TV2 prin intermediul TV2 Reklame și al Fondului TV2 constituie resurse de stat [considerentele (89) și (90) ale deciziei atacate].

187 Reclamanta contestă concluzia potrivit căreia veniturile din publicitate pentru anii 1995 și 1996 constituiau resurse de stat. Ea explică faptul că obiectivul cadrului instituțional special, creat pentru a gestiona activitatea de publicitate a TV2, era de a evita o luare în considerare nejustificată a intereselor clienților finali de publicitate, care ar fi putut afecta independența editorială a TV2. Tocmai pentru acest motiv relațiile cu clienții finali de publicitate ar fi fost încredințate unei societăți distincte, și anume TV2 Reklame. Cu toate acestea, ar fi de asemenea clar că TV2 Reklame se ocupa exclusiv de vânzarea către clienți finali a timpului de antenă pentru publicitate al TV2. Resursele din publicitate pentru anii 1995 și 1996 ar proveni din ceea ce produsese TV2 și nu pot fi considerate, în consecință, ajutor de stat.

188 Comisia, susținută de Viasat, contestă aceste argumente. În opinia sa, aspectul dacă resursele din publicitate erau controlate de stat este decisiv pentru aprecierea caracterului lor de ajutoare de stat. Or, Comisia subliniază că statul danez era cel care decidea transferul veniturilor din publicitate către Fondul TV2. În plus, TV2 nu ar avea niciun drept de proprietate asupra veniturilor cuprinse în acest fond și nu ar putea dispune liber de aceste venituri. Din moment ce guvernul danez era cel care avea posibilitatea de a decide cu privire la transferul veniturilor menționate către TV2, acestea s-ar afla, în realitate, sub controlul statului. În sprijinul acestei teze a Comisiei, Viasat invocă Hotărârea din 12 decembrie 1996, Air France/Comisia (T-358/94, Rec., EU:T:1996:194) și Hotărârea din 16 mai 2000, Franța/Ladbroke Racing și Comisia (C-83/98 P, Rec., EU:C:2000:248), și susține că anumite resurse de stat pot avea o origine privată dacă sunt sub control public.

189 Astfel cum s-a arătat la punctul 46 de mai sus, calificarea drept ajutoare de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE presupune întrunirea a patru condiții, printre care, în special cea privind o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat. Astfel, după cum a statuat Curtea în Hotărârea PreussenElektra, punctul 179 de mai sus (EU:C:2001:160, punctul 58), evocată în considerentul (77) al deciziei atacate, numai avantajele acordate direct sau indirect prin intermediul resurselor de stat sunt considerate ajutoare în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. Astfel, distincția stabilită de această dispoziție între „ajutoarele acordate de state” și ajutoarele acordate „prin intermediul resurselor de stat” nu presupune că toate avantajele acordate de un stat constituie ajutoare, fie că sunt sau nu sunt finanțate prin intermediul resurselor de stat, ci vizează doar includerea în această noțiune a avantajelor care sunt acordate direct de către stat, precum și a celor care sunt acordate prin intermediul unui organism public sau privat, desemnat sau înființat de acest stat.

190 Rezultă din această jurisprudență că avantaje care nu sunt acordate prin intermediul resurselor de stat nu sunt, în orice caz, de natură să constituie un ajutor de stat (a se vedea în acest sens Hotărârea PreussenElektra, punctul 179 de mai sus, EU:C:2001:160, punctele 59-61, și Hotărârea din 15 iulie 2004, Pearle și alții, C-345/02, Rec., EU:C:2004:448, punctele 35 și 36).

191 Curtea a circumscris noțiunea de avantaj acordat „prin intermediul resurselor de stat” într-o jurisprudență care trebuie amintită pe scurt în continuare.

192 Astfel, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea PreussenElektra, punctul 179 de mai sus (EU:C:2001:160), Curtea era sesizată cu o măsură care prevedea o obligație pentru întreprinderi private de aprovizionare cu energie electrică de a cumpăra, la prețuri minime stabilite, energie electrică produsă din surse regenerabile de energie. Constatând că această obligație nu implica niciun transfer direct sau indirect de resurse de stat către întreprinderile care produceau acest tip de energie electrică, Curtea a arătat că „faptul că obligația de cumpărare [era] impusă de lege și confer[ea] un avantaj incontestabil anumitor întreprinderi nu [era] de natură să îi confere caracterul unui ajutor de stat” (Hotărârea PreussenElektra, punctul 179 de mai sus, EU:C:2001:160, punctul 61).

193 În mod similar, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Pearle și alții, punctul 190 de mai sus (EU:C:2004:448), era vorba despre o campanie publicitară organizată de un organism public, finanțată din fonduri colectate de la sucursalele sale, beneficiare ale campaniei, prin contribuții alocate în mod obligatoriu pentru organizarea acestei campanii publicitare. Curtea a arătat că respectiva campanie publicitară nu părea să fi fost finanțată prin resurse lăsate la dispoziția autorităților naționale. Întrucât cheltuielile efectuate de organismul public în scopul respectivei campanii erau compensate în totalitate prin tarifele percepute întreprinderilor care au beneficiat de aceasta, intervenția organismului public în cauză nu urmărea să creeze un avantaj care ar constitui o sarcină suplimentară pentru stat sau pentru respectivul organism (Hotărârea Pearle și alții punctul 190 de mai sus, EU:C:2004:448, punctul 36).

194 Pe de altă parte, în Hotărârea din 5 martie 2009, UTECA (C-222/07, Rep., EU:C:2009:124, punctul 47), Curtea a statuat că o măsură adoptată de un stat membru care obligă operatorii de televiziune să aloce 5 % din veniturile din exploatare pentru finanțarea anticipată de filme cinematografice și de televiziune

europene, precum și, mai precis, 60 % din acești 5 % pentru opere având ca limbă originală una dintre limbile oficiale ale acestui stat membru nu constituie un ajutor de stat în favoarea industriei cinematografice din acest stat membru. Curtea a arătat, în această privință, că nu reieșea că avantajul pe care îl conferă o astfel de măsură industriei cinematografice din acest stat membru constituia un avantaj care era acordat direct de stat sau prin intermediul unui organism public sau privat, desemnat sau instituit de respectivul stat, avantajul în cauză rezultând dintr-o reglementare generală care impune operatorilor de televiziune, indiferent dacă sunt publici sau privați, să aloce o parte din veniturile lor de exploatare pentru finanțarea anticipată de filme cinematografice și de televiziune (Hotărârea UTECA, citată anterior, EU:C:2009:124, punctele 44 și 45).

195 Se poate concluziona, în lumina jurisprudenței menționate la punctele 192-194 de mai sus, că un avantaj acordat prin intermediul resurselor de stat este un avantaj care, odată acordat, are un impact negativ asupra resurselor de stat.

196 Forma cea mai simplă pe care o poate lua acest efect negativ este cea a unui transfer de resurse de stat către cel căruia i se acordă avantajul. Cu toate acestea, rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că nu este necesar să se stabilească, în toate cazurile, că a avut loc un transfer de resurse de stat pentru ca avantajul acordat unei sau mai multor întreprinderi să poată fi considerat ajutor de stat (Hotărârea din 16 mai 2002, Franța/Comisia, C-482/99, Rec., EU:C:2002:294, punctul 36, și Hotărârea din 30 mai 2013, Doux Élevage și Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, Rep., EU:C:2013:348, punctul 34).

197 Or, această ultimă considerație nu înseamnă că o măsură poate avea caracterul unui ajutor de stat, chiar dacă nu este vorba despre un avantaj acordat prin intermediul resurselor de stat. O astfel de interpretare a jurisprudenței citate la punctul 196 de mai sus ar fi, de altfel, în contradicție cu jurisprudența citată la punctele 189 și 190 de mai sus.

198 Jurisprudența citată la punctul 196 de mai sus trebuie să fie înțeleasă, mai degrabă, în sensul că este posibil să se conceapă un avantaj care antrenează efecte negative asupra resurselor statului care nu implică un transfer de resurse de stat. Acesta este în special cazul unei măsuri prin care autoritățile publice acordă anumitor întreprinderi o scutire fiscală care, deși nu implică un transfer de resurse de stat, plasează beneficiarii într-o situație financiară mai favorabilă decât ceilalți contribuabili (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Rec., EU:C:1994:100, punctul 14, și Hotărârea din 19 mai 1999, Italia/Comisia, C-6/97, Rec., EU:C:1999:251, punctul 16). Efectul negativ al unei astfel de măsuri asupra resurselor de stat rezultă din faptul că statul renunță la perceperea, de către întreprinderile în cauză, a unei taxe sau a unei alte contribuții similare pe care o percepe de la ceilalți contribuabili și pe care ar fi trebuit, în mod normal, să o perceapă deopotrivă de la aceste întreprinderi. Pe de altă parte, o astfel de măsură conduce exact la același rezultat care ar fi obținut în cazul în care statul ar fi perceput taxa în cauză deopotrivă de la întreprinderile beneficiare ale măsurii vizate urmând să le-o ramburseze apoi imediat, și anume să le transfere veniturile pe care le-ar fi perceput anterior de la acestea.

199 Tocmai la jurisprudența citată la punctul 198 de mai sus, privind scutirile fiscale, se referă Curtea în hotărârile citate la punctul 196 de mai sus, în sprijinul tezei potrivit căreia nu este necesar să se stabilească în toate cazurile că a avut loc un transfer de resurse de stat pentru ca avantajul acordat uneia sau mai multor întreprinderi să poată fi considerat ajutor de stat.

200 În cazul în care se stabilește, ca urmare a considerațiilor care precedă, că un ajutor de stat presupune un efect negativ asupra resurselor statului, trebuie să se stabilească în continuare ceea ce se înțelege prin „resursele statului”. În mod evident, mijloacele, reale sau financiare, în posesia statului constituie în mod cert resurse stat. Sunt în mod natural incluse în această noțiune resursele pe care statul le-a obținut de la terți în exercitarea competențelor sale, în special prin impunerea unei taxe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2008, Essent Netwerk Noord și alții, C-206/06, Rep., EU:C:2008:413, punctul 66).

201 Or, jurisprudența Curții și a Tribunalului a adoptat teza mai generală potrivit căreia articolul 107 alineatul (1) TFUE cuprinde toate mijloacele pecuniare pe care autoritățile publice le pot utiliza în mod efectiv pentru a susține anumite întreprinderi, fără a fi relevant dacă aceste mijloace aparțin sau nu aparțin în mod permanent patrimoniului statului. În consecință, chiar dacă sumele aferente măsurii în cauză nu sunt permanent în posesia Trezoreriei, faptul că rămân în mod constant sub control public și, așadar, la dispoziția autorităților naționale competente este suficient pentru calificarea lor drept resurse de stat (a se vedea Hotărârea Doux Élevage și Coopérative agricole UKL-ARREE, punctul 196 de mai sus, EU:C:2013:348, punctul 35 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 15 ianuarie 2013, Aiscat/Comisia, T-182/10, Rep., EU:T:2013:9, punctul 104).

202 Jurisprudența menționată la punctul 201 de mai sus își află originea în Hotărârea Air France/Comisia, punctul 188 de mai sus (EU:T:1996:194), invocată de Viasat. Cauza în care s-a pronunțat această hotărâre se referea la achiziția cvasitotalității capitalului companiei aeriene Air France prin intermediul unei filiale, deținută 100 % de Caisse des dépôts et consignations (Casa de economii și consemnațiuni), o instituție publică specială franceză (Hotărârea Air France/Comisia, punctul 188 de mai sus, EU:T:1996:194, punctele 4-7). S-a pus apoi întrebarea dacă resursele utilizate în acest scop puteau fi calificate drept resurse de stat, Republica Franceză argumentând că era vorba despre fonduri private care erau gestionate doar de Caisse des dépôts et consignations, deponenții acestor fonduri putând, în orice moment, să solicite restituirea lor (Hotărârea Air France/Comisia, punctul 188 de mai sus, EU:T:1996:194, punctul 63).

203 Tribunalul a răspuns afirmativ la această întrebare. Acesta a constatat că intrările și ieșirile de fonduri efectuate la Caisse des dépôts et consignations produceau un sold constant, pe care aceasta îl putea folosi ca și cum fondurile aferente soldului menționat rămâneau definitiv la dispoziția sa. Potrivit Tribunalului, Caisse des dépôts et consignations putea adopta astfel un comportament de investitor în funcție de evoluția piețelor, folosind, pe propria răspundere, respectivul sold disponibil. Tribunalul a considerat că investiția în litigiu, finanțată prin soldul disponibil la Caisse des dépôts et consignations, era susceptibilă să denatureze concurența în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE ca și în ipoteza în care această investiție ar fi fost finanțată prin venituri constituite din taxe sau din contribuții obligatorii. Aceasta a adăugat că dispoziția menționată cuprindea, așadar, toate mijloacele pecuniare pe care sectorul public le poate utiliza în mod efectiv pentru a susține întreprinderi, fără a fi relevant dacă aceste mijloace aparțin sau nu aparțin în mod permanent patrimoniului sectorului menționat. Tribunalul a concluzionat că faptul că fondurile utilizate de Caisse des dépôts et consignations puteau fi restituite era lipsit de pertinență (Hotărârea Air France/Comisia, punctul 188 de mai sus, EU:T:1996:194, punctele 66 și 67).

204 Norma amintită la punctele 201 și 203 de mai sus a fost, în continuare, confirmată de Curte în Hotărârea Franța/Ladbroke Racing și Comisia, punctul 188 de mai sus (EU:C:2000:248, punctul 50), de asemenea invocată de Viasat.

205 Cauza în care s-a pronunțat această hotărâre privea un recurs introdus împotriva Hotărârii din 27 ianuarie 1998, Ladbroke Racing/Comisia (T-67/94, Rec., EU:T:1998:7), referitor la o acțiune în anulare împotriva unei decizii prin care Comisia considerase, printre altele, că punerea la dispoziția principalelor societăți de curse hipice din Franța de câștiguri nerevendicate de pariori, deși aceasta urmărea să finanțeze cheltuieli sociale ale societăților menționate, nu constituia un ajutor de stat ca urmare a lipsei de transfer al unor resurse de stat. Tribunalul considerase că decizia în cauză a Comisiei se întemeia pe premise eronate și, pentru acest motiv, trebuia anulată (Hotărârea Franța/Ladbroke Racing și Comisia, punctul 188 de mai sus, EU:C:2000:248, punctul 45, și Hotărârea Ladbroke Racing/Comisia, citată anterior, EU:T:1998:7, punctul 111).

206 Tribunalul considerase că măsura în cauză în speța menționată avusese drept efect să permită societăților de curse să facă față anumitor cheltuieli sociale și că acel cuantum al sumelor corespunzătoare câștigurilor nerevendicate era controlat de autoritățile franceze competente. Aceasta a dedus că, în măsura în care legislația națională extindea posibilele utilizări ale acestor sume la alte

activități ale societăților de curse decât cele prevăzute inițial, legiuitorul național renunțase, ca urmare a acestei extinderi, efectiv la resurse care, în principiu, ar fi trebuit plătite la bugetul de stat. Adăugase că, în măsura în care aceste resurse fuseseră utilizate în special pentru finanțarea cheltuielilor sociale, acestea constituiau o reducere a sarcinilor sociale pe care trebuia să le suporte în mod normal o întreprindere și, prin urmare, un ajutor în favoarea sa (Hotărârea Franța/Ladbroke Racing și Comisia, punctul 188 de mai sus, EU:C:2000:248, punctele 47-49, și Hotărârea Ladbroke Racing/Comisia, punctul 205 de mai sus, EU:T:1998:7, punctele 105-110).

207 Curtea a considerat că această apreciere a Tribunalului nu lăsa loc niciunei critici din punctul de vedere al regularității sale juridice și a reluat formula utilizată la punctul 67 din Hotărârea Air France/Comisia, punctul 188 de mai sus (EU:T:1996:194), amintită la punctul 203 de mai sus. Ea a adăugat că, chiar dacă sumele corespunzătoare măsurii de punere la dispoziția societăților de curse a câștigurilor nerevendicate nu erau permanent la dispoziția trezoreriei, faptul că rămâneau în mod constant sub control public și, prin urmare, la dispoziția autorităților naționale competente era suficient pentru ca acestea să fie calificate ca resurse de stat (Hotărârea Franța/Ladbroke Racing și Comisia, punctul 188 de mai sus, EU:C:2000:248, punctul 50).

208 Se poate deduce din această jurisprudență că resursele de stat, în sensul jurisprudenței citate la punctul 189 de mai sus, pot consta, de asemenea, în resurse provenite de la terțe părți, dar care fie au fost puse în mod voluntar la dispoziția statului de proprietarii lor (a se vedea exemplul depunătorilor Caisse de dépôt et consignations în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Air France/Comisia, punctul 188 de mai sus, EU:T:1996:194), fie au fost abandonate de proprietarii lor, gestiunea lor fiind asumată de stat, în exercitarea competențelor sale suverane (a se vedea exemplul câștigurilor nerevendicate de pariori în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Franța/Ladbroke Racing și Comisia, punctul 188 de mai sus, EU:C:2000:248, și Hotărârea Ladbroke Racing/Comisia, punctul 205 de mai sus, EU:T:1998:7).

209 Nu se poate considera în schimb că resursele se află sub control public și constituie, prin urmare, resurse de stat în sensul menționat mai sus, pentru simplul fapt că, printr-o măsură legislativă, statul impune unui terț o utilizare specifică a propriilor resurse. Astfel, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea PreussenElektra, punctul 179 de mai sus (EU:C:2001:160), faptul că statul a impus întreprinderilor private de furnizare de energie electrică să utilizeze resursele proprii pentru a cumpăra la prețuri minime stabilite energie electrică produsă din surse regenerabile de energie nu a condus Curtea la concluzia că resursele acestor întreprinderi se aflau sub control public și constituiau resurse de stat. Aceeași a fost situația și în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea UTECA, punctul 194 de mai sus (EU:C:2009:124), în care statul impusese operatorilor de televiziune să aloce o anumită proporție din veniturile lor din exploatare pentru o utilizare specifică (finanțarea anticipată de filme cinematografice și de televiziune europene).

210 Tocmai în lumina tuturor considerațiilor de mai sus trebuie să se analizeze prezentul motiv. În această privință, trebuie arătat, întocmai Comisiei, că răspunsul la întrebarea dacă veniturile din publicitate aferente anilor 1995 și 1996, transferate de la TV2 Reklame către TV2 prin intermediul Fondului TV2, constituie „resurse de stat” în sensul jurisprudenței menționate mai sus este decisiv în scopul aprecierii prezentului motiv.

211 Nu există nicio îndoială că veniturile din publicitate care fac obiectul dezbaterii în cuprinsul prezentului motiv constituie contraprestația financiară, plătită de clienții finali de publicitate, pentru punerea la dispoziția lor a unui spațiu de antenă de publicitate a TV2. În consecință, la origine, aceste venituri nu provin din resurse de stat, ci din resurse private, cele ale clienților finali de publicitate. Întrebarea este, așadar, dacă este permis să se considere că aceste resurse, de origine privată, erau controlate de autoritățile daneze, cum era cazul resurselor avute în vedere în cauzele în care s-au pronunțat hotărârile menționate la punctul 188 de mai sus.

212 Nu aceasta este situația. Spre deosebire de aceste din urmă cauze, nu poate fi vorba, în speță, nici despre resursele puse în mod voluntar la dispoziția statului de proprietarii lor, nici despre resurse abandonate de proprietarii lor și a căror gestiune a fost asumată de stat. Intervenția statului danez în speță consta, de fapt, în stabilirea proporției resurselor în cauză (veniturile din publicitate încasate de TV2 Reklame) care ar fi transmise către TV2 de Fondul TV2. Autoritățile daneze aveau doar posibilitatea, în cazul în care doreau, să decidă că TV2 nu ar încasa totalitatea acestor resurse, ci doar o parte a lor. Cu alte cuvinte, autoritățile daneze aveau puterea de a plafona suma provenind din aceste resurse, care ar fi transmisă TV2. Or, în aplicarea considerației expuse la punctul 209 de mai sus, această putere nu poate fi considerată suficientă pentru a concluziona că era vorba despre resurse sub control public.

213 Astfel, măsura în discuție în prezenta cauză este similară cu cea care a făcut obiectul dezbaterii în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea PreussenElektra, punctul 179 de mai sus (EU:C:2001:160), cu diferența că, în cea din urmă cauză, statul stabilise prețuri minime pentru achiziționarea energiei electrice produse din surse regenerabile de energie, în timp ce, în prezenta speță, autoritățile daneze aveau posibilitatea de a stabili, în esență, o sumă maximă pe care TV2 Reklame trebuia să o plătească pentru punerea la dispoziție, de către aceasta din urmă, de timpi de antenă de publicitate în beneficiul clienților celei dintâi.

214 În cazul în care, urmărind instrucțiunile autorităților daneze, TV2 Reklame reținea o parte din veniturile din publicitate și o punea la dispoziția autorităților menționate, această parte a veniturilor din publicitate constituia resurse ale statului danez. În schimb, nu există motive să se considere că partea rămasă din veniturile din publicitate, care nu a fost reținută de TV2 Reklame, constituie o resursă de stat.

215 Nu poate conduce la o altă concluzie faptul că, astfel cum s-a menționat în considerentul (81) al deciziei atacate, veniturile din publicitate nereținute erau plătite către Fondul TV2, iar nu direct către TV2, și că nu exista nicio obligație de a transfera în fiecare an bani de la Fondul TV2 către TV2.

216 Comisia nu a contestat această afirmație a Regatului Danemarcei, menționată în considerentul (87) al deciziei atacate, potrivit căreia resursele din Fondul TV2 nu puteau fi utilizate decât pentru activitățile TV2 și exista, prin urmare, o obligație juridică de a transfera, în ultimă instanță, veniturile din publicitate ale Fondului TV2 către TV2. Aceasta s-a limitat să răspundă, în același considerent al deciziei atacate, că „nu exista nicio obligație juridică de a transfera toate veniturile din publicitate către TV2”. Ea a adăugat: „Decizia privind transferul și suma care trebuia transferată către TV2 aparține exclusiv ministrului.”

217 Or, după cum s-a arătat mai sus, faptul că ministrul culturii danez putea reține o parte a veniturilor din publicitate nu înseamnă nici că restul nereținut constituia o resursă de stat, nici că transferul său la Fondul TV2 și, în ultimă instanță, la TV2, constituia ajutor de stat în favoarea acesteia din urmă.

218 Nici absența unei legături contractuale între clienții finali de publicitate și TV2 sau a unei influențe a acesteia din urmă asupra activității de publicitate, menționată în considerentul (89) al deciziei atacate, nu este relevantă. Astfel cum s-a menționat mai sus, ceea ce contează în speță nu este existența unei legături contractuale între clienții finali de publicitate și TV2, ci calificarea, sau lipsa acesteia, drept „resurse de stat” a veniturilor din publicitate. Or, s-a explicat deja pentru ce motive aceste venituri nu pot fi calificate astfel.

219 În orice caz, trebuie arătat că clienții finali de publicitate, de la care proveneau veniturile din publicitate, aveau o legătură contractuală cu TV2 Reklame. În ceea ce privește TV2, aceasta era obligată, în conformitate cu legislația daneză, să pună la dispoziția TV2 Reklame timp de antenă de publicitate, care o vindea clienților săi de publicitate. În schimb, TV2 primea din partea TV2 Reklame o parte, stabilită de ministrul culturii danez din veniturile din publicitate obținute de aceasta din urmă,

respectiva parte putând atinge 100 % din aceste venituri. După cum s-a arătat în mod repetat, partea acestor venituri astfel transferate către TV2, prin intermediul Fondului TV2, nu provenea din resurse de stat și nu poate, în consecință, să constituie ajutor de stat.

220 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că, prin calificarea, în decizia atacată, a veniturilor din publicitate aferente anilor 1995 și 1996 drept ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept. Prezentul motiv este, așadar, întemeiat. Prin urmare, este necesar să se admită al patrulea motiv și să se anuleze decizia atacată, în măsura în care califică veniturile din publicitate menționate mai sus, primite de TV2 prin intermediul TV2 Reklame și al Fondului TV2, drept ajutoare de stat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe calificarea eronată drept ajutoare noi a resurselor plătite TV2 provenind din taxa de radiodifuziune, precum și din scutirea de impozitul pe profit care îi fusese acordată

221 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta arată că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a calificat sistemul de finanțare al TV2 prin taxa de radiodifuziune drept ajutor existent. În plus, acesta susține că scutirea de impozitul pe profit de care a beneficiat ar fi trebuit calificată, de asemenea, drept ajutor existent.

222 În această privință, trebuie amintit, mai întâi, că normele de procedură pe care le stabilește Tratatul FUE în materia ajutoarelor de stat variază după cum ajutoarele sunt existente sau noi. În timp ce primele sunt supuse articolului 108 alineatele (1) și (2) TFUE, cele din urmă sunt reglementate, cronologic, de alineatele (3) și (2) ale aceluiași articol (Hotărârea din 23 octombrie 2002, Diputación Foral de Guipúzcoa și alții/Comisia, T-269/99, T-271/99 și T-272/99, Rec., EU:T:2002:258, punctul 1).

223 În ceea ce privește ajutoarele existente, articolul 108 alineatul (1) TFUE dă competență Comisiei pentru a le examina permanent cu statele membre. În cadrul acestei examinări, Comisia propune acestora măsurile utile impuse de dezvoltarea progresivă sau de funcționarea pieței interne. Articolul 108 alineatul (2) TFUE prevede în continuare că, în cazul în care, după ce părților în cauză li s-a solicitat să își prezinte observațiile, Comisia constată că ajutorul acordat de un stat sau prin intermediul resurselor de stat nu este compatibil cu piața internă în conformitate cu articolul 107 TFUE sau că acest ajutor este utilizat în mod abuziv, aceasta hotărăște desființarea sau modificarea ajutorului de către statul în cauză în termenul stabilit de Comisie.

224 Ajutoarele noi trebuie, în conformitate cu articolul 108 alineatul (3) TFUE, să fie notificate în prealabil Comisiei și nu pot fi puse în aplicare înainte ca procedura să nu fi condus la o decizie finală. În conformitate cu aceeași dispoziție, Comisia inițiază fără întârziere procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE, în cazul în care consideră că un proiect nu este compatibil cu piața internă.

225 În consecință, dacă Comisia supune un ajutor existent la procedura prevăzută la articolul 108 alineatele (2) și (3) pentru ajutoarele noi, decizia sa este afectată de o încălcare a acestui articol și trebuie să fie anulată.

226 În ceea ce privește definiția noțiunilor de „ajutor existent” și de „ajutor nou”, articolul 1 din Regulamentul nr. 659/1999 cuprinde următoarele definiții relevante:

„(a) «ajutor» înseamnă orice măsură care îndeplinește toate criteriile prevăzute la articolul [107 alineatul (1) TFUE];

(b) «ajutor existent» înseamnă:

(i) […] orice ajutor care a existat înainte de intrarea în vigoare a tratatului […] în statul membru în cauză, respectiv schemele de ajutor și ajutoarele individuale puse în aplicare anterior și care se aplică și ulterior respectivei intrări în vigoare;

(ii) ajutorul autorizat, respectiv schemele de ajutor și ajutoarele individuale care au fost autorizate de Comisie sau Consiliu;

[…]

(v) ajutorul considerat ajutor existent deoarece se poate dovedi că, în momentul punerii în aplicare, nu reprezenta un ajutor și că a devenit ajutor ulterior, datorită evoluției pieței comune și fără să fi fost modificat de statul membru. […];

(c) «ajutor nou»: orice ajutor, respectiv orice schemă de ajutor și orice ajutor individual care nu este ajutor existent, inclusiv modificările ajutoarelor existente;

(d) «sisteme de ajutoare»: orice act în baza căruia, fără a fi necesare măsuri suplimentare de punere în aplicare, pot fi acordate alocări individuale de ajutor întreprinderilor definite în mod general și abstract, precum și orice act în baza căruia ajutorul, care nu este legat de un anumit proiect, poate fi acordat uneia sau mai multor întreprinderi pentru o perioadă de timp nedeterminată și/sau într-un cuantum nedeterminat;

(e) «ajutor individual»: orice ajutor de stat care nu este acordat în baza unei scheme de ajutor de stat sau este acordat în baza unei scheme, dar trebuie notificat în mod individual;

[…]”

– Cu privire la admisibilitate

227 Înainte de a analiza prezentul motiv cu privire la fond, trebuie să se examineze un argument al Comisiei prin care, în esență, se urmărește respingerea prezentului motiv ca inadmisibil.

228 Comisia amintește jurisprudența potrivit căreia, în cadrul principiului cooperării loiale dintre statele membre și instituții, astfel cum rezultă din articolul 4 alineatul (3) TUE și pentru a nu întârzia procedura, revine statului membru care consideră că este în discuție un ajutor existent să furnizeze în cel mai scurt timp Comisiei elementele care motivează această poziție, din momentul în care aceasta sesizează statului respectiv măsura în cauză (Hotărârea din 10 mai 2005, Italia/Comisia, C-400/99, Rec., EU:C:2005:275, punctul 55). Amintind deopotrivă jurisprudența constantă potrivit căreia legalitatea unei decizii în materie de ajutoare de stat trebuie apreciată în funcție de informațiile de care Comisia putea dispune la momentul adoptării sale (a se vedea Hotărârea din 15 aprilie 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Rep., EU:C:2008:224, punctul 54 și jurisprudența citată), aceasta arată că prezentul motiv nu poate fi examinat pe fond, deoarece, în timpul procedurii administrative, nici Regatul Danemarcei, nici reclamanta însăși nu au susținut că finanțarea acesteia din urmă prin taxa de radiodifuziune sau scutirea sa de plata impozitului pe profit constituiau ajutoare existente.

229 În această privință, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, rezultă din considerația potrivit căreia legalitatea unei decizii în materia ajutoarelor de stat trebuie să fie apreciată în funcție de informațiile de care Comisia putea să dispună la momentul la care a adoptat-o că un reclamant, atunci când a participat la procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE, nu poate invoca argumente de fapt care nu sunt cunoscute de Comisie și pe care nu le-a semnalat pe parcursul procedurii de investigare. În schimb, potrivit aceleiași jurisprudențe, nu există niciun obstacol ca,

împotriva deciziei finale, persoana interesată să dezvolte un motiv juridic care nu a fost invocat în etapa procedurii administrative (a se vedea Hotărârea din 11 mai 2005, Saxonia Edelmetalle și ZEMAG/Comisia, T-111/01 și T-133/01, Rec., EU:T:2005:166, punctul 68 și jurisprudența citată).

230 Această jurisprudență stabilește astfel o distincție între argumente de fapt necunoscute Comisiei la momentul adoptării deciziei atacate, care nu pot fi, prin urmare, invocate pentru prima dată în fața Tribunalului împotriva acestei decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea Saxonia Edelmetalle și ZEMAG/Comisia, punctul 229 de mai sus, EU:T:2005:166, punctul 70, și Hotărârea CBI/Comisia, punctul 68 de mai sus, EU:T:2012:584, punctul 233), pe de o parte, și motivele juridice, pe de altă parte. Această ultimă categorie include în special motivele care se întemeiază pe informații de care Comisia avea cunoștință la momentul adoptării deciziei. În consecință, aceste motive nu pot fi respinse ca inadmisibile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 noiembrie 2006, Lembeek/Comisia, T-217/02, Rec., EU:T:2006:361, punctele 93-101).

231 În consecință, în măsura în care reclamanta nu se întemeiază exclusiv, în susținerea prezentului motiv, pe elemente de informare necunoscute Comisiei la momentul adoptării deciziei atacate, prezentul motiv nu poate, de la bun început, să fie respins ca inadmisibil. Cu toate acestea, el poate fi luat în considerare numai în măsura în care se întemeiază pe informații de care Comisia avea cunoștință la momentul adoptării deciziei atacate.

– Cu privire la fond

232 Comisia a expus motivele pentru care a considerat că măsurile în cauză constituie ajutoare noi în considerentul (154) al deciziei atacate, care are următorul cuprins:

„Deoarece TV2 și-a început emisia în 1989, toate măsurile au fost acordate după aderarea Danemarcei la [Uniune]. Din acest motiv, măsurile în cauză, inclusiv taxa de radiodifuziune, constituie ajutor de stat nou, nu ajutoare existente în sensul articolului 108 alineatul (1) TFUE.”

233 În primul rând, în ceea ce privește finanțarea sa prin taxa de radiodifuziune, reclamanta susține că este vorba despre o schemă de finanțare anterioară aderării Regatului Danemarcei la Uniune. Această schemă ar fi continuat să fie aplicată după aderarea Regatului Danemarcei și ar fi fost ajustată ca urmare a creării TV2, pentru ca aceasta din urmă să beneficieze de aceeași finanțare cu cea acordată DR. Această extindere nu ar fi schimbat însă natura ajutorului și nu ar însemna că schema menționată ar fi cunoscut modificări de natură să influențeze evaluarea compatibilității ajutorului în cauză. Ar fi vorba despre un ajutor care a fost acordat unei întreprinderi de același tip, și anume o întreprindere de televiziune publică. Astfel, TV2 și-ar asuma aceleași obligații de serviciu public ca și DR, operatorul care era inițial singurul beneficiar al ajutorului. Nici faptul că TV2 ar fi fost constituită ca o întreprindere distinctă, iar nu ca un nou post în cadrul DR, nici faptul că ajutorul provenit din taxa de radiodifuziune i-ar fi fost transmis prin intermediul Fondului TV2 și nu ar fi singura resursă financiară de care ar fi beneficiat nu pot conduce la o concluzie diferită.

234 Reclamanta invocă în susținerea argumentației sale mai multe decizii ale Comisiei referitoare la finanțarea televiziunii publice în alte state membre. Aceasta se referă, mai exact, la Decizia C(2005) 1166 final din 20 aprilie 2005, Franța – Taxa de radiodifuziune (ajutor E 10/2005) (JO C 240, p. 20), prin care Comisia a declarat că ajutoarele acordate de Republica Franceză către France Télévision constituiau ajutoare existente în sensul articolului 1 litera (b) din Regulamentul nr. 659/1999. Potrivit reclamantei, în pofida a numeroase schimbări în identitatea și în numărul de beneficiari ai sistemului de taxă de radiodifuziune în Franța, Comisia a considerat că această taxă de radiodifuziune fusese întotdeauna în beneficiul radiodifuziunii publice și, în consecință, că natura măsurii în cauză, obiectivul său, temeiul său juridic, destinația, precum și sursa de finanțare ale acesteia nu suferiseră modificări. Celelalte decizii invocate de reclamantă conțin, toate, în opinia sa, analize similare.

235 Reclamanta nu vede sub ce formă situația sa ar fi diferită de cele în cauză în celelalte decizii ale Comisiei pe care le invocă. Aceasta consideră că, potrivit practicii Comisiei, extinderea unei scheme de finanțare existente pentru a include o întreprindere de același tip cu cele care beneficiau de aceasta înainte de aderarea statului membru în cauză la Uniune nu este o modificare relevantă care ar putea justifica eventual o concluzie diferită de cea la care a ajuns Comisia în aceste alte decizii. Rezultă, în opinia sa, că decizia atacată trebuie anulată, în măsura în care consideră că finanțarea sa prin intermediul resurselor obținute din taxa de radiodifuziune constituie un ajutor nou.

236 În această privință, este necesar să se arate că rezultă din înseși definițiile noțiunilor „ajutor existent” și „ajutor nou”, amintite la punctul 226 de mai sus, că, în cazul în care un ajutor este acordat unui nou beneficiar, diferit de beneficiarii unui ajutor existent, nu poate fi vorba, în cazul acestui nou beneficiar, decât de un ajutor nou.

237 În această privință, este necesar să se facă distincția între, pe de o parte, schemele de ajutor și, pe de altă parte, ajutoarele individuale. Argumentația reclamantei nu ține seama de această distincție.

238 O schemă de ajutor poate consta într-o dispoziție care definește în mod general și abstract, fără a fi necesar să se adopte măsuri suplimentare de punere în aplicare, întreprinderile care sunt susceptibile de a beneficia de ajutoare. Astfel, nu se poate exclude ca o schemă de ajutor, care constituie un ajutor existent, să poată fi de asemenea în beneficiul unor întreprinderi care, la momentul instituirii acestei scheme, nu existau, dar care, dacă ar fi existat, ar fi îndeplinit criteriile pentru a beneficia de ajutorul în cauză. Într-o asemenea ipoteză, dacă o astfel de schemă de ajutoare este, în continuare, modificată, doar în cazul în care modificarea afectează însăși substanța schemei inițiale aceasta din urmă se transformă într-o nouă schemă de ajutor. În schimb, în situația în care elementul nou este în mod clar disociabil de schema inițială, nu poate fi vorba despre o astfel de modificare substanțială și, în această ipoteză, doar elementul nou constituie un ajutor nou, acordat unor beneficiari care, fără modificarea respectivă, nu ar fi putut obține ajutorul în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2002, Government of Gibraltar/Comisia, T-195/01 și T-207/01, Rec., EU:T:2002:111, punctele 109-116).

239 Aceste considerații nu se pot aplica ajutoarelor individuale existente. Prin definiție, aceste ajutoare sunt în beneficiul unor întreprinderi determinate. Astfel, în ipoteza în care, ulterior, se acordă un ajutor unei alte întreprinderi, diferită de cea care a beneficiat de un ajutor existent, este vorba, în mod necesar, în cazul acestei alte întreprinderi, despre un ajutor nou, chiar dacă ajutorul în cauză ar fi identic, în natura sau în conținutul său, cu ajutorul existent.

240 Rezultă că este important să se stabilească, în speță, dacă dispozițiile privind taxa de radiodifuziune, astfel cum existau la momentul aderării Regatului Danemarcei la Uniune, constituiau o schemă de ajutoare sau priveau un ajutor individual.

241 Or, reclamanta nu a invocat nicio informație care ar fi la dispoziția Comisiei, la momentul adoptării deciziei atacate, și care ar pleda în favoarea primei ipoteze dintre cele două prevăzute la punctul 240 de mai sus.

242 Astfel, reclamanta s-a referit doar la textul scrisorii Comisiei din 21 ianuarie 2003 prin care aceasta a notificat Regatului Danemarcei decizia sa de a deschide procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE cu privire la măsurile în cauză, astfel cum este reprodusă, în versiunea lingvistică autentică (daneza) în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO C 59, p. 2). Această scrisoare menționează în considerentul (86) prima Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, care datează din anul 1920. Or, astfel cum se arată în acest considerent și după cum, de altfel, admite însăși reclamanta, taxa de radiodifuziune stabilită de această lege avea ca unic obiectiv finanțarea DR. Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că dispozițiile privind taxa de radiodifuziune, astfel cum existau la momentul aderării Regatului Danemarcei la Uniune, nu instituiau o schemă de ajutoare, ci un ajutor individual în favoarea DR.

243 Trebuie, în această privință, să se arate că, potrivit unei jurisprudențe constante, în contextul dreptului concurenței, inclusiv în scopul aplicării articolului 107 alineatul (1) TFUE, noțiunea „întreprindere” cuprinde orice entitate care exercită o activitate economică, independent de statutul juridic al acestei entități și de modul său de finanțare (a se vedea Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Cassa di Risparmio di Firenze și alții, C-222/04, Rec., EU:C:2006:8, punctul 107 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 12 septembrie 2013, Germania/Comisia, T-347/09, EU:T:2013:418, punctul 48).

244 Rezultă din această jurisprudență că, pentru a identifica beneficiarul unui ajutor existent, trebuie să se țină seama de unitatea economică beneficiară a acestui ajutor, indiferent de orice eventuală modificare în statutul său juridic. Prin urmare, chiar și un ajutor individual poate fi considerat ajutor existent, chiar dacă ar fi fost acordat unei entități juridice constituite după instituirea ajutorului și după aderarea statului membru în cauză la Uniune, dacă se dovedește că entitatea juridică în cauză, deși inexistentă ca atare la momentul instituirii ajutorului, făcea parte, la acel moment, din întreprindere, și anume din unitatea economică beneficiară a ajutorului existent.

245 Rezultă din aceste considerații că, în speță, important pentru Comisie era să stabilească nu dacă TV2 fusese constituită, ca persoană juridică, după instituirea taxei de radiodifuziune (părțile sunt de acord că aceasta este situația), ci dacă aceasta era o întreprindere nouă, complet independentă de DR, sau dacă, dimpotrivă, era vorba doar despre o secțiune a unității economice pe care o constituia DR, care fusese detașată din aceasta. În a doua ipoteză, ajutorul pe care îl reprezenta taxa de radiodifuziune ar fi putut fi considerat existent în ceea ce privește TV2.

246 Trebuie să se constate totuși că reclamanta nu a invocat nicio informație care ar fi la dispoziția Comisiei la momentul adoptării deciziei atacate și care ar fi trebuit să o conducă la o astfel de concluzie. Dimpotrivă, însăși reclamanta susține în înscrisurile sale că „TV2 a fost constituită ca o întreprindere distinctă” și că „fusese creată pentru a consolida pluralitatea mass-media în regiunea danofonă”.

247 În consecință, nu poate fi reproșată Comisiei nicio eroare ca urmare a faptului că a concluzionat, în lumina informațiilor de care dispunea la momentul adoptării deciziei atacate, că TV2 era nu numai o entitate juridică constituită după aderarea Regatului Danemarcei la Uniune, ci și o întreprindere nouă, constituită după această aderare. Acesta este, astfel, sensul în care ar trebui înțeleasă constatarea, în considerentul (154) al deciziei atacate, potrivit căreia „TV2 a început să emită în anul 1989”. Or, în conformitate cu examinarea expusă la punctul 239 de mai sus, această împrejurare antrena în mod necesar concluzia potrivit căreia ajutorul care i-a fost acordat prin taxa de radiodifuziune era un ajutor nou, iar nu un ajutor existent.

248 Această împrejurare permite, pe de altă parte, să se facă distincție între situația din speță și cazul care făcea obiectul dezbaterii în decizia Comisiei invocată de reclamantă (a se vedea punctul 234 de mai sus). Astfel, reiese din interpretarea considerentului (33) al acestei din urmă decizii că, deși personalitatea juridică a entităților beneficiare ale ajutorului în discuție în această cauză se modificase, acestea proveneau din „fragmentarea” beneficiarului original al ajutorului existent. Cu alte cuvinte, spre deosebire de prezenta speță, în respectiva cauză, beneficiarul ajutorului în discuție făcea parte din unitatea economică ce beneficiase de ajutorul inițial.

249 În orice caz, practica decizională a Comisiei cu privire la alte cazuri nu poate afecta validitatea deciziei atacate, care nu poate fi apreciată decât în raport cu normele obiective ale Tratatului FUE (Hotărârea din 20 mai 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, Rep., EU:C:2010:291, punctul 21).

250 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că prezentul motiv trebuie să fie respins ca neîntemeiat, în măsura în care vizează calificarea drept ajutor nou a resurselor plătite către TV2 provenind din taxa de radiodifuziune.

251 În al doilea rând, reclamanta arată că scutirea de impozitul pe profit, calificată de asemenea drept ajutor de stat în decizia atacată, trebuie să fie considerată ajutor existent.

252 Potrivit reclamantei, Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber (Legea privind impozitarea profitului societăților pe acțiuni), în versiunea aplicabilă la data aderării Regatului Danemarcei la Uniune, prevedea, la articolul 3 alineatul 1 litera (l), că statul și instituțiile sale erau scutite de impozit. Această scutire se extindea și la DR, care ar fi beneficiat de o astfel de scutire de la înființarea sa. Reclamanta susține că, la momentul creării TV2, s-a considerat oportun să i se acorde același tratament și a fost inclusă pe lista cu instituțiile publice desemnate ca fiind scutite de impozitul pe profit. Reclamanta invocă, în această privință, proiectul de lege nr. 145 din 14 ianuarie 1987 de modificare a Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber. Ar reieși din expunerea de motive a acestui proiect că aceasta ar urmări să pună TV2 pe picior de egalitate cu DR, pe plan fiscal.

253 Reclamanta susține astfel că nu a fost acordat în favoarea TV2 un avantaj special de care nu ar fi beneficiat alte întreprinderi similare înainte de aderarea Regatului Danemarcei la Uniune. O practică stabilită ar fi continuat pur și simplu în ceea ce o privește pentru a i se garanta un tratament egal. Prin urmare, scutirea de impozit de care a beneficiat TV2 ar trebui considerată ajutor existent.

254 Având în vedere această argumentație, trebuie arătat că reiese din considerațiile și din jurisprudența menționate la punctul 238 de mai sus că un ajutor acordat în cadrul unei scheme de ajutor nu poate fi considerat ca existent pentru un beneficiar care nu ar avea drept la acest ajutor fără o modificare a schemei în cauză. Doar pentru întreprinderile care ar fi putut beneficia de ajutor în cadrul schemei în cauză înainte de orice modificare se ridică întrebarea dacă o eventuală modificare afectează schema inițială în însăși esența sa, caz în care este transformată într-o schemă de ajutor nouă, sau dacă modificarea constă într-un element nou detașabil în mod clar de schema inițială, situație în care doar acest element nou constituie un ajutor nou.

255 În speță, este desigur cert că o dispoziție care prevede, în mod general și abstract, o scutire de impozit a entităților statale ar putea constitui o schemă de ajutor, în conformitate cu articolul 1 litera (d) din Regulamentul nr. 659/1999. Cu toate acestea, nu reiese nici din argumentația reclamantei, nici din elementele dosarului că, la momentul adoptării deciziei atacate, Comisia avea cunoștință de o astfel de dispoziție a dreptului danez, anterioară aderării acestui stat la Uniune, care ar fi, de asemenea, susceptibilă să se aplice TV2.

256 Dimpotrivă, reclamanta însăși arată (a se vedea punctul 252 de mai sus) că, la momentul creării sale, s-a considerat oportun să i se acorde același tratament în materie fiscală cu cel de care beneficia DR. În plus, reclamanta invocă o modificare, în anul 1987, a legislației daneze relevante, care ar fi înscris-o pe lista cu instituțiile publice desemnate ca scutite de impozitul pe profit. Or, în aplicarea considerațiilor expuse la punctul 254 de mai sus, departe de a demonstra că scutirea de impozitul pe profit acordată reclamantei era un ajutor existent, aceste afirmații confirmă mai degrabă că era vorba despre un nou ajutor, în măsura în care reclamanta ar fi obținut această scutire doar în temeiul unei dispoziții legale adoptate ulterior aderării Regatului Danemarcei la Uniune.

257 În replica sa, reclamanta a susținut că era, „din momentul creării sale, vizată de scutirea [de impozit] a statului și a instituțiilor sale” și că era, prin urmare, „inutil să se introducă o scutire expresă” în favoarea sa. Modificarea ulterioară a legii relevante în anul 1987 ar fi „venit doar să clarifice faptul că DR și TV2 se aflau în aceeași situație din punct de vedere fiscal”.

258 Independent de faptul că aceste afirmații par, în parte, contradictorii cu cele cuprinse în cererea introductivă, trebuie constatat că reclamanta nu a susținut că, la momentul adoptării deciziei atacate, Comisia dispunea de elemente care ar fi trebuit să o conducă la concluzia că scutirea de impozitul pe profit acordată TV2 nu era decât o aplicare a unei scheme de ajutor existente. Dimpotrivă, reclamanta recunoaște că, „în cererea introductivă, TV2 a informat, pentru prima dată, Comisia cu privire la existența scutirii de impozitul pe profit pentru statul danez și pentru instituțiile sale”. Or, în lipsa

unor astfel de elemente și ținând seama de faptul că această scutire a fost prevăzută în mod expres, pentru prima dată, într-o lege adoptată în 1987, nu poate fi reproșată Comisiei nicio eroare ca urmare a faptului că a considerat-o un ajutor nou.

259 Cu titlu suplimentar, trebuie constatat că elementul invocat în fața Tribunalului de către reclamantă în susținerea argumentației sale cuprinse la punctul 257 de mai sus (element care, de altfel, nu a fost comunicat Comisiei în cursul procedurii administrative), nu pare să confirme afirmația potrivit căreia legea adoptată în anul 1987 pentru a acorda o scutire fiscală reclamantei se limitează doar să confirme o situație juridică existentă. Astfel, referindu-se la situația juridică înainte de adoptarea modificării propuse, expunerea de motive a proiectului de lege menționat la punctul 252 de mai sus arată următoarele în ceea ce privește situația fiscală a TV2 și a Fondului TV2: „Orice venit eventual provenind din activități comerciale ar fi, cu toate acestea, impozabil”. Rezultă, astfel, că autorii modificării propuse considerau că, în lipsa acestei modificări, veniturile TV2 provenind din „activități comerciale” ar fi impozabile. Cu alte cuvinte, acest extras arată că nu se punea problema unei confirmări exprese a unei situații juridice existente, ci a instituirii, în beneficiul reclamantei, a unei scutiri de impozit de care aceasta nu beneficia înainte.

260 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că al doilea motiv nu este întemeiat nici în măsura în care vizează calificarea drept ajutor nou a scutirii reclamantei de impozitul pe profit.

261 În consecință, este necesar să se respingă al doilea motiv în totalitate.

262 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că decizia atacată trebuie anulată în măsura în care Comisia a considerat că veniturile din publicitate aferente anilor 1995 și 1996 plătite TV2 prin intermediul Fondului TV2 constituiau ajutoare de stat și că acțiunea trebuie respinsă pentru restul capetelor de cerere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

263 În temeiul articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit alineatului (3) al aceluiași articol, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli. Totuși, în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Tribunalul poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.

264 În speță, atât reclamanta, cât și Comisia au căzut în pretenții în parte, în măsura în care Tribunalul anulează în parte decizia atacată și respinge acțiunea în rest. Întrucât reclamanta nu a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, iar Comisia a solicitat obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată, trebuie să se statueze că reclamanta suportă totalitatea cheltuielilor sale de judecată, precum și trei sferturi din cheltuielile de judecată efectuate de Comisie. Comisia suportă un sfert din propriile cheltuieli de judecată.

265 Pe de altă parte, potrivit articolului 138 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul de procedură, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Regatul Danemarcei suportă propriile cheltuieli de judecată. Pe de altă parte, întrucât Viasat nu a solicitat în mod formal obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată efectuate pentru intervenție, se impune obligarea acesteia să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia 2011/839/UE a Comisiei din 20 aprilie 2011 privind măsurile puse în aplicare de Danemarca (C 2/03) în favoarea TV2/Danmark în măsura în care Comisia a considerat că veniturile din publicitate aferente anilor 1995 și 1996 plătite către TV2/Danmark prin intermediul Fondului TV2 constituiau ajutoare de stat.**

2) **Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.**

3) **TV2/Danmark A/S suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și trei sferturi din cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.**

4) **Comisia suportă un sfert din propriile cheltuieli de judecată.**

5) **Regatul Danemarcei și Visat Broadcasting UK Ltd suportă, fiecare, propriile cheltuieli de judecată.**

Gratsias Forwood Wetter

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 24 septembrie 2015.

Semnături